CALVINIST CONTA[CT]

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312,
Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post O...
Ontario, and for payment in cash, Postage ...

OCTOBER 18th, 1963 — No. 617 — 19th YEAR OF PUBLICATION

RE

...e Editor:

...IAN SCHOOL TEACHERS PROBLEMS

...ontact of Sept. 27 ...ticle by Mr. D. Brink- ...g our teacher short- ... with the first ...is piece. ... so

Mr. Brinkman takes to task those young teachers who have attended Teachers College for a year, and, hoping that Government Inspectors would be willing to come into our schools, have accepted a position in one of them during 1962-63. Now some of them, wish- ...to obtain their permanent cer- ...have returned to the Pub- ... serve there for two ...- Interim Certifi- ...herwise with- ...ion. ...

Een teer punt

Een ontmoedigende ervaring, die ouderlingen tijdens het jaarlijkse huisbezoek op kunnen doen (en ook vaak opdoen) is, dat de mensen, die zij komen bezoeken, hun in alles gelijk geven. U weet wel, wanneer de antwoorden alleen maar "ja" en "neen" zijn, al naar gelang wat die ouderlingen zojuist gezegd hadden. Na zulk een bezoek gaan die ouderlingen met een vreemd gevoel weg. Men heeft de indruk, niet alleen dat men niets heeft bereikt, maar tevens dat er ergens iets hapert. Het is dan moeilijk te zeggen, wat dit nu precies was. Maar in ieder geval was er geen contact. Er waren deuren op slot. En natuurlijk kan men geen goed gesprek hebben met elkaar als men gescheiden is door en dichte deur.

* * *

Wat zulke ouderlingen in het klein meemaken, ervaren de christenen in groter verband eveneens. Over heel de wereld is er een roep om eenheid onder christenen, maar het gesprek wil maar niet op gang komen. Men is niet boos op elkaar. Men tracht elkaar zelfs te vinden. En toch gaat het niet. Men tracht een weg te vinden, die van de een naar de ander zal leiden, en telkens komt men weer tot de ontdekkking in een slop terecht gekomen te zijn.

Dit is één van de tere puntjes in de christelijke wereld, waarover gelovigen voortdurend worden aangevallen, waarover gelovigen onder elkaar spreken, waarover veel geschreven wordt, waarover ook veel vergaderd wordt, maar waaromtrent geen vorderingen worden gemaakt. Althans geen vorderingen waarvan men kan zeggen, dat zij diep-ingrijpend zijn. Wij zien hierbij niet over het hoofd, dat de Reformed Ecumenical Synod, die onlangs in Grand Rapids bijeenkwam, inderdaad wel geslaagd mag worden genoemd. Maar deze synode is, met alle waardering voor haar werk en organisatie, toch maar een klein deel van de christenheid in de wereld.

Onlangs werden wij nog weer pijnlijk aan dit punt herinnerd, toen bleek, dat de bijeenkomst van de Committee for Faith and Order van de World Council of Churches, die onlangs in Montreal werd gehouden, een fiasco is geworden. Er zijn harde woorden over gevallen, maar die hebben niet geholpen om het falen weg te nemen. De Wereldraad zelf heeft althans nog een formule gevonden, waarop de leden elkaar kunnen ontmoeten, hoe summier die formule overigens ook moge zijn. Maar de Commissie voor Geloof en Kerkorde is er in het geheel niet in geslaagd een gemeenschappelijke grond te vinden. Was er dan geen begeren om het eens te worden. Zonder twijfel was die er. Maar er was geen contact. De deuren zaten op slot, net zo als die deuren op slot zaten in dat gezin, waar die ouderlingen zo moedeloos vandaan gingen.

Het constateren van dit feit alleen helpt niets. Zeker, wij kunnen kort en bondig zeggen, dat dit door de zonde komt. Daarmee kunnen wij dan onszelf wel vertellen, dat wij een oplossing aan de hand hebben gedaan, maar intussen zijn wij dan nog geen stap verder gekomen. De uitdrukking is overigens al zo vaak gebruikt, dat het een uitgesleten woord is geworden.

Kan het zijn, dat wij het accent verschillend leggen? Velen zijn die mening toegedaan en menen daarom, dat het zo erg niet is. Mensen kunnen het wel met elkaar eens zijn, maar zij wekken slechts de schijn verdeeld zijn, omdat zij het accent anders leggen. Wij betwijfelen echter of het wel zo simpel gesteld mag worden. Of het in feite wel zo simpel is.

De moeilijkheid ligt naar ons gevoelen in het ontbreken van een gezamenlijke *belijdenis*. Dat is nog iets anders dan een communiqué of een gemeenschappelijke verklaring. Een belijdenis is veel meer dan een verklaring of een formule, of zelfs een synodale uitspraak. Een belijdenis is een antwoord, een echo, en nazeggen wat God eerst gezegd heeft. Om een belijdenis af te leggen, moet men dus eerst weten wat God zegt in Zijn Woord. Daarom wordt in de meeste kerken in de morgen-godsdienstoefening de wet gelezen en in de avonddienst de apostolische geloofsbelijdenis afgelegd. Daarom ook wordt in de morgendienst het Woord bediend aan de hand van een of meer teksten uit de Bijbel en wordt 's avonds de catechismus (die een belijdenis is) behandeld. Bij beide gewoonten wordt onderstreept, dat de kerk in de middag- of avonddienst antwoord geeft op het Woord van God, zoals dit in de morgen werd gebracht.

Ook op ander terrein dan dat van de kerk geldt hetzelfde. De christelijke scholen zijn thans bezig een eigen "creed" samen te stellen. Dit is maar geen betweterij, alsof de drie formulieren van enigheid of de Westminster belijdenis niet goed zouden zijn. Maar men heeft in de kringen van het christelijk onderwijs geluisterd naar wat het Woord van God over de opvoeding van kinderen zegt en daarop wil men "ja" zeggen. In zulk een belijdenis wil men dus resoneren, wat de Bijbel zegt voor dit levensterrein. Hetzelfde hebben wij gezien met de Association for Reformed Scientific Studies. Ook hier wilde men eerst luisteren naar het Woord van God en als antwoord daarop is de Educational Creed van de A.R.S.S. ontstaan.

Het is echter in onze dagen zeer opvallend, dat naarmate de roep om eenheid sterker wordt, de vraag naar (of mogen wij zeggen: de populariteit van) de belijdenis afneemt. Dit betekent niet alleen, dat zodoende de wegen wel móeten doodlopen, het betekent eveneens een verzwakking van het christendom. Wij vernemen in onze tijd een zekere vrees, dat de Kerk belijden zal. Immers belijden is nazeggen wat God voorgezegd heeft. En wat God zegt in Zijn Woord is niet altijd geschikt om mensen te trekken. Wij behoeven ons slechts te herinneren, wat er gebeurde toen de Heiland Zijn hoorders de konsekwenties van het deelhebben aan Christus duidelijk maakte. Bij het horen daarvan "keerden velen van Zijn discipelen terug en gingen niet langer met Hem mee" (zie Joh. 6:66).

Toch zal het de enige weg zijn, die de Christenheid kan en moet gaan. Wij zullen de belijdenis in ere moeten herstellen, wil de Kerk haar taak en roeping in de wereld vervullen. Daarbij kan het heel goed wezen, dat de woorden van een belijdenis te oud zijn om voldoende zeggingskracht te hebben. Er zal ook niets tegen zijn, indien zulk een belijdenis dan in een betere taal wordt overgeezt. Dat wordt zelfs met de Bijbel gedaan. Maar men moet wel zeer goede en grondige redenen hebben om een belijdenis, die gebleken is een zuivere weergave van het Woord van God te zijn, te willen veranderen. En men zal nog veel meer op zijn hoede moeten zijn, indien een belijdenis wordt aangeboden, die kennelijk ten doel heeft zoveel mogelijk mensen te omvatten en terwille daarvan zeer summier gehouden wordt. Als een belijdenis niet de volle Waarheid Gods resoneert, worden er dingen verzwegen. Dit betekent, dat wij van God verwachten dat Hij een beetje toegevend moet zijn, omdat wij een eenheid willen scheppen of omdat wij mensen willen trekken. Het betekent ook, dat God van ons dan kan verwachten, dat wij dat Woord, dat Hij ons toevertrouwde, maar wat gekortwiekt hebben, omdat dit voor ons meer convenient is. Maar dan hebben wij het Woord van zijn kracht, van zijn eis, en van zijn onbuigzaamheid beroofd.

Wij leven in een tijd, waarin ons christelijk belijden in gevaar is. Zo gauw de vraag wordt gesteld, of de belijdenis nog wel zin heeft of van nut is, moet voor ons het rode licht gaan branden. Niet of zij zin heeft of van nut is, maar of zij een antwoord is op het getuigenis Gods geeft waarde — grote waarde — aan de belijdenis.

D.F.

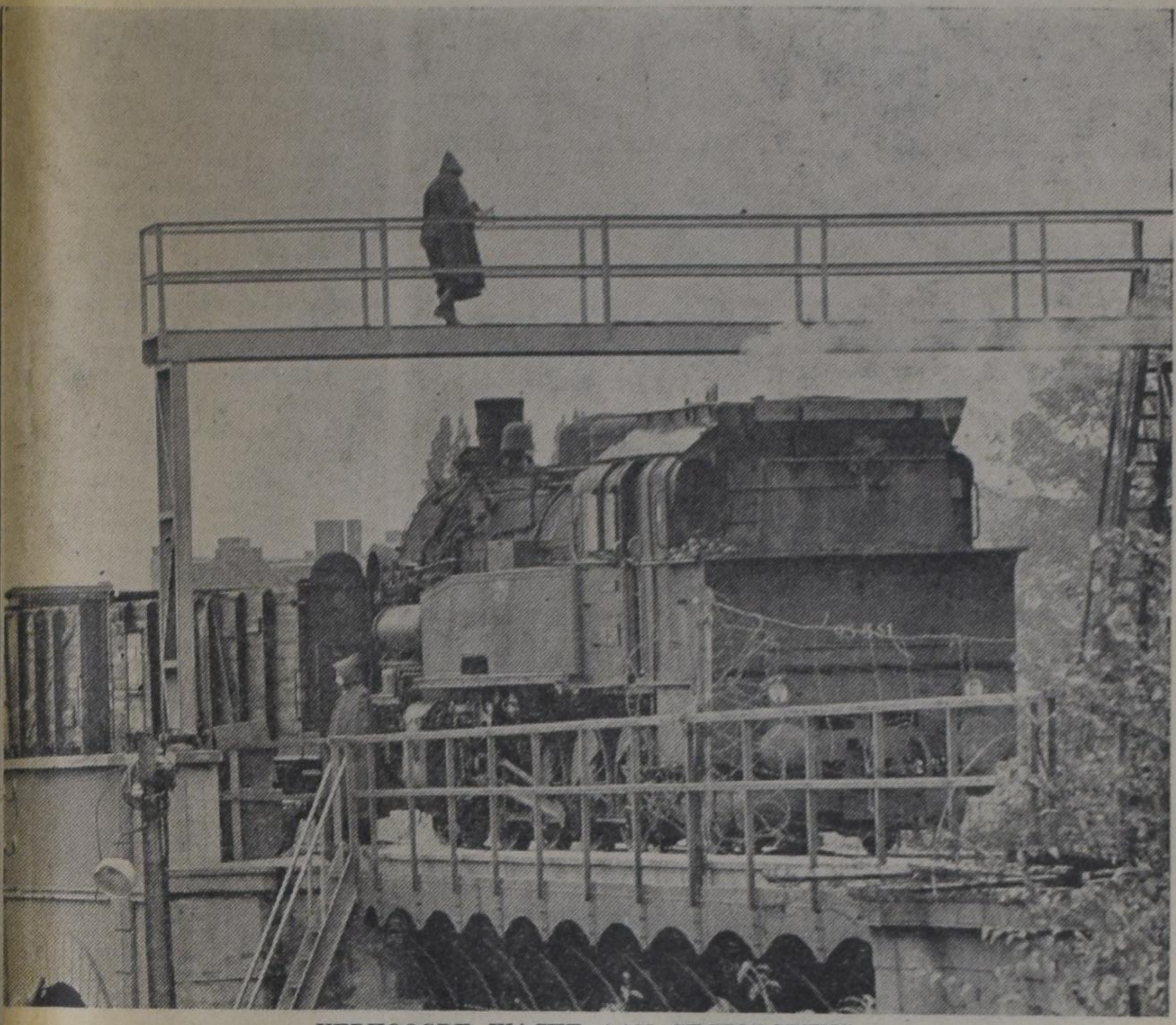

VERHOOGDE WACHT AAN SECTORGRENS

Dichter achter de sectorgrens op Oostduits gebied bij het Westberlijnse district Neukölln hebben de Oostduitse autoriteiten in de Kiefholzstraat een loopbrug over de van Oost naar West lopende spoorbaan gebouwd. De bedoeling hiervan is, dat grensbewakers alle open goederenwagons die over het spoor naar West-Berlijn rijden, kunnen controleren op verstekelingen, die naar het Westen willen vluchten. Op de foto: Een Oostberlijnse grenswacht doet zijn werk tijdens het passeren van een go..rentrein.

Waarom kwam Tito niet naar Canada?

door Greg Connolley
president van de parlementaire pers

TITO

(Can. Scene) — Prime Minister Pearson mag dan in het algemeen beschouwd worden als een beter staatsman dan politicus, zijn intuïtie was toch opmerkelijk scherp, toen hem kortgeleden zonder voorafgaande waarschuwing door een verslaggever werd gevraagd, of hij van plan was President Tito van Joego-Slavië uit te nodigen Canada te bezoeken. De vraag van de krantenman luidde, of de heer Pearson ook overwogen had om, nu President Tito Washington bezocht, deze uit te nodigen ook naar Canada te komen. De eerste minister antwoordde echter poeslief, dat hij niet goed op de hoogte was met de plannen van de heer Tito en dat dit iets was waar hij niet over had nagedacht. Men ging niet verder op deze vraag in en men heeft alle redenen aan te nemen, dat de heer Pearson het verreweg het beste vond, dat er verder niet over Tito gesproken werd.

Hoewel de president van Joego-Slavië nu door veel burgers als een respectabele figuur wordt beschouwd, zijn er toch nog al te veel, die zich goed herinneren dat hij een communist is en dat er onder zijn bewind veel politieke en geloofsvervolging is geweest. Er is geen twijfel aan of deze antipathie tegen Tito is in Canada zeer verspreid, zeer zeker onder de Roomskatholieken, die bijna 50 procent van de bevolking vormen en zich het verhoor en de gevangenneming van aartsbisschop Stepinac door het Tito-bewind nog goed herinneren.

Het is daarom dan ook wel te begrijpen, waarom de eerste minister niet erg graag in een discussie verwikkeld raakte over de vraag of president Tito al dan niet was uitgenodigd tot een bezoek aan Canada. De heer Pearson is er zich wel van bewust dat het uitnodigen van Tito tot een bezoek aan Ottawa hem niet bepaald goed zou doen, maar integendeel grote schade zou kunnen berokkenen aan de Liberale regering.

Had hij gezegd dat hij een invitatie aan President Tito in overweging had of van plan was, dan zou er zeker een storm van protest in het land zijn opgegaan. Vooral uit de kringen der ethnische groepen, die de Joegoslavische leider beslist niet mogen. Terwijl de canadese eerste ministers voorzichtig moeten zijn de gevoelens van de godsdienstgroepen niet te krenken, komt het er voor hen eveneens op aan het de nieuwe ethnische groepen in het land naar de zin te maken.

We behoeven alleen maar terug te denken aan de tijd, toen enkele jaren geleden een ander voorstel tot een bezoek van een staatsman aan Canada aan de toenmalige Prime Minister Diefenbaker werd gedaan. Dat was toen de russische premier Chroesjtsjev een tour door de V.S. maakte. Een verslaggever vroeg toen aan de heer Diefenbaker, of hij deze ook zou uitnodigen naar Canada te komen. Ik herinner me nog, hoe ik daarbij aanwezig was, en de heer Diefenbaker, een schrander politicus, deze vraag direct doorzag. Er was nooit overwogen om premier Chroesjtsjev uit te nodigen tot een bezoek aan Canada — de vraag was nooit opgekomen. De heer Diefenbaker ging enige tijd op dit onderwerp door en toen hij uitgesproken was, was de kans op een bezoek van de heer Chroesjtsjev zo in nevelen gehuld, dat deze, om het beleefd uit te drukken, uiterst klein was. Ondanks dat werden er hier en daar stemmen gehoord en gaven ethnische personen te kennen, dat zelfs de suggestie van een bezoek niet te verdragen was. Men kan rustig aannemen, dat onder de soort vragen, waarvoor canadese Minister Presidenten zich niet gaarne geplaatst zien, die vragen vallen, die de gastvrijheid betreffen aan communistische wereldleiders.

Het is opvallend hoeveel aandacht er door de partijleiders en hun aanhangers in Canada wordt besteed aan de ethnische opinie. Men wil weten hoe de ethnische bevolking denkt en deze politieke aandacht wordt groter naarmate de datum van een federale verkiezing nadert. Hoewel men mag aannemen dat de eerste minister en de parlementsleden zowel op de gevestigde Canadezen als op de nieuwelingen prijs stellen, zijn zij zich terdege bewust van de stemmeninvloed van de ethnische groepen in de bevolkingscentra, zoals Toronto, Montreal en Hamilton. Toen de heer Diefenbaker nog eerste minister was, werd de hulp die de ethnische kiezers aan de conservatieve candidaten konden geven heel goed gerealiseerd. De heer Diefenbaker hield een belangrijke rede in de Verenigde Naties, waarin hij de Sovjet Unie laakte wegens de onderdrukking van de kleinere europese mogendheden, Sen. Allister Grossart, toen Diefenbaker's voornaamste campagneleider, had regelmatig tientallen redacteuren van ethnische dagbladen op bezoek in Ottawa, waar ze rijkelijk werden onthaald. Ook de Bill of Rights van de heer Diefenbaker werd beschouwd als een belangrijk hulpmiddel, om de onderdrukking vrezende nieuwe Canadezen aan te trekken.

Bij de twee laatste algemene verkiezingscampagnes richtten de Liberalen zowel als de New Democrats en, zij het in mindere mate, de Social Credit Partij, zich tot de ethnische kiezers. Hoe zij het klaar speelden weten wij niet, maar de Liberalen hadden beslist meer succes, gezien het geweldige overwicht in Toronto, met haar omvangrijke ethnische groeperingen.

Ook thans is dit rekening houden met de nieuwelingen onder de Canadezen nog niet afgenomen. Alle partijen blijven actief om hun positie en vooruitzichten te verbeteren. Dat is de reden waarom er een pijnlijke en benauwde trek op het gezicht van de heer Pearson verscheen, toen hem gevraagd werd president Tito naar Canada te halen, en hij dit voorstel zo snel mogelijk van de baan schoof.

EEN WERELD VOL ONRUST

Er kan in een jaar tijds veel veranderen. Volgende week is het een jaar geleden, dat niet alleen Amerika en Rusland, maar de gehele wereld op de rand van oorlog stond. Toen keken wij elkaar angstig aan en trachten wij elkaar moed in te spreken. Wij dachten zeker dat het mis zou gaan.

En nu? De twee groten putten zich uit in vriendeljikheid en het lijkt er op, dat niemand zich nu meer bezorgd maakt. Vreedzame co-existentie is niet alleen meer het vleugelwoord voor Khrushchev, wij hebben het van hem overgenomen.

Toch doen wij goed in het oog te houden, dat het *co*-existentie is. Het is geen eenheid, Beide partijen blijven op zichzelf staan, of wilt ge, tegenover elkaar staan. Men laat elkander met rust — tenminste op het moment, omdat het zo het beste uitkomt — maar men heeft geen gemeenschappelijk doel. En het is goed ons te herinneren wat Khrushchev gezegd heeft over Amerika. Hij dreigde niet een appel te zullen afrukken; hij zei alleen maar, dat die appel hem als een rijpe vrucht in de schoot zou *vallen*. De gebeurtenissen van de laatste tijd geven slechts voedsel aan deze gedachte.

Dit kan ons moeilijk verwonderen. Voor wie gelooft blijkt het steeds duidelijker, dat wanneer de heerschappij van de Christus wordt verworpen, in feite wordt genegeerd, er geen basis voor blijvende samenwerking overblijft. Het christelijk geloof bindt, het ongeloof verbreekt. Er is geen leven, ook geen volkerenleven mogelijk buiten de Springader van het leven. Er wordt veel gesproken over Peking en Moskou. De tweespalt wordt groter en er zijn niet veel in het Westen die dit betreuren. Hoewel het nog te vroeg is om hierover een scherp omlijnd oordeel te hebben, zal men toch voorzichtig moeten zijn met vroegtijdig gejuich. Moskou en Peking mogen zich dan van elkaar verwijderen, er schijnt een andere coalitie te ontstaan die misschien nog wel gevaarlijker zal kunnen blijken te zijn. Het is nu reeds meer dan een jaar geleden, dat een japanse handelsdelegatie een bezoek bracht aan communistisch China. De leider van die delegatie heeft na afloop van dit bezoek merkwaardige dingen gezegd, die iets meer betekenis hebben, dan slechts een reflectie op aangeknoopte handelsbetrekkingen. Deze Japanees was van mening, dat de besprekingen die hij met Rood China had gevoerd een basis hadden gelegd voor vriendschap tussen Japan en China, *wier bevolking dezelfde huidskleur heeft en wier taal is opgebouwd uit dezelfde letterbeelden*". Men ziet het, de betrekkingen worden van het economische naar het ideologische vlak overgebracht. Dit betekent weinig minder dan het inluiden van een nieuw blok. Er is weinig verbeeldingskracht nodig om de grootte hiervan te zien komen. Japan, China en natuurlijk straks Indonesië. Dit laatste land heeft niet zonder bedoeling zich zo hevig verzet tegen het nieuwe Malaysia.

Zal deze ontwikkeling dan Rusland naar de Verenigde Staten drijven? Dit is nu maar de grote vraag. Wat men elders ziet gebeuren geeft stellig geen grond voor deze verwachting. Neem bijvoorbeeld de Congo. Ieder moment kunnen daar de vlammen weer uitslaan. Het parlement is naar huis gestuurd, het voedsel is er schaars, de werkloosheid is groot en de rumoerige en handtastelijke demonstraties nemen toe. Men verwacht dat vroeg of laat Minister-president Adaula, die een beschermeling van de Verenigde Staten is, voor linkse groepen het veld zal moeten ruimen.

Intussen — en dit is zeer opmerkelijk, blijven berichten binnenkomen, dat de russische ambassade in Leopoldville erg druk is met het dirigeren van de demonstraties.

(Vervolg op pag. 2)

…en, Rusland hoeft … aan andere lan… Het werkt toch …

…eilijkheden nog …wegen, hebben …et portret van …Vietnam in de … Daar wordt, zo…emeld, de Boed…derheid onderdrukt …een rooms-katholieke meer…heid. Ook daar dreigt het gevaar van het communisme. Amerika stuurt er veel hulp heen, maar het resultaat is onrust. Stopzetten van de hulp kan ingrijpende gevolgen hebben, die het land spoedig in de afgrond zouden storten.

… de … hem op … uba is reeds … unistisch militair …p. Wat nu in de Do…aanse Republiek en Honduras …s vond, kan aanstekelijk werken op andere generaals in die omliggende landen. En de Verenigde Staten kunnen er blijkbaar niets tegen doen. Rusland trekt zich er weinig van aan. De hulp aan Cuba heeft reeds handen vol geld gekost en blijft nog een zwaar blok aan

Al deze onrust en ellende past heel goed in het communistichse denken. Het past eveneens in de filosofie van co-existentie. Het communisme groeit er door en de democratie kwijnt er onder.

Vreedzame co-existentie is een onmogelijkheid, het is een leugen.

Brieven zonder naam

Het komt gelukkig niet vaak voor, maar zo nu en dan krijgen wij brieven, die niet ondertekend zijn. Meestal zijn dit dan brieven van lezers, die menen kritiek te moeten laten horen. Dit kan natuurlijk en tot kritiek zal ons blad ook zeker wel eens aanleiding geven. Maar het is niet erg flink om scherpe woorden te gebruiken en dan te verzwijgen wie je bent. Het logisch gevolg is dat zulke brieven in de prullebak terecht komen.

Nu ontvingen wij echter ook een brief van een lezeres (wij vermoeden althans dat het een schrijfster en geen schrijver is) die bepaalde gedachten over de opvoeding van kinderen heeft. De brief eindigt met de mededeling: " 'k Zou mijn naam moeten zetten, maar ik doe het niet, want ik ben geen ds. en ook geen Arie". De brief is elf kantjes lang, maar toch moeten wij de stelregel blijven volgen: alle brieven waarvan de schrijver zich niet bekend wil maken, worden niet behandeld.

Redaktie

AMERIKAANSE OPMARS IN DE E.E.G.

Een steeds grotere amerikaanse invloed stroomt Europa binnen. Het zijn de amerikaanse investeringen die vooral toenemen in de landen van de Europese Economische Gemeenschap. In onze grafiek geven wij een overzicht van de toename van deze amerikaanse investeringen. Binnen vier jaar zijn de directe amerikaanse investeringen in de E.E.G. gestegen met ruim 80%. De franse regering toont zich bezorgd over deze toevloed van amerikaanse investeringen. Ongeveer 10% van het bedrag dat Amerika in heel de wereld heeft geïnvesteerd is thans binnen de grenzen van de E.E.G.

BURENRUZIE OVER TARWE

De betrekkingen tussen de Verenigde Staten en Canada hebben momenteel te lijden in verband met de grote tarwe-leveranties van Canada. De Amerikanen zijn gepikeerd over de prijs, die de Canadese Wheat Board voor deze leveranties heeft vastgesteld.

Wat is er precies aan de hand? De meeste landen in Europa worstelen met een tekort aan graan en Rusland en China willen graag zoveel tarwe kopen als zij maar bemachtigen kunnen. Hiervan wilde Amerika gebruik maken om een goede prijs voor tarwe te maken nu de wereldmarkt zo willig is. Zij had daarbij gehoopt, dat deze situatie hen in staat zou stellen hun grote voorraden van de hand te doen tegen een aantrekkelijke prijs.

Canada echter, dat eveneens orders van Japan en Engeland had ontvangen, was er niet voor te vinden zijn vaste klanten meer dan normaal te laten betalen. Deze vaste klanten zijn voornamelijk Japan, Engeland en Duitsland. Canada voelt er niets voor de prijs voor deze klanten op te voeren en heeft daarom de prijs op peil gehouden.

Nu is het geen gewoonte dat de Canadese Wheat Board de prijs bekend maakt, tegen welke zij contracten afsluit. Niettemin is bekend geworden, dat Canada onlangs 800.000 ton tarwe heeft verkocht aan Japan tegen een prijs, die ongeveer vijf cent per bushel hoger ligt dan die van het grote vijfhonderd miljoen dollar contract met Rusland. Ook Engeland schijnt tegen dezelfde prijs als Japan gekocht te hebben.

De Amerikanen zijn nu boos omdat zij gehoopt hadden, dat de wereldprijs vijftien cent per bushel hoger zou worden dan die welke de Russen aan Canada betalen. De Amerikanen waren van mening, dat deze prijsverhoging gerechtvaardigd was. Nu dit niet mogelijk blijkt, beschuldigt Amerika Canada ervan de wereldprijs laag te houden, waardoor de belangen van Amerika op de wereldmarkt gevaar lopen.

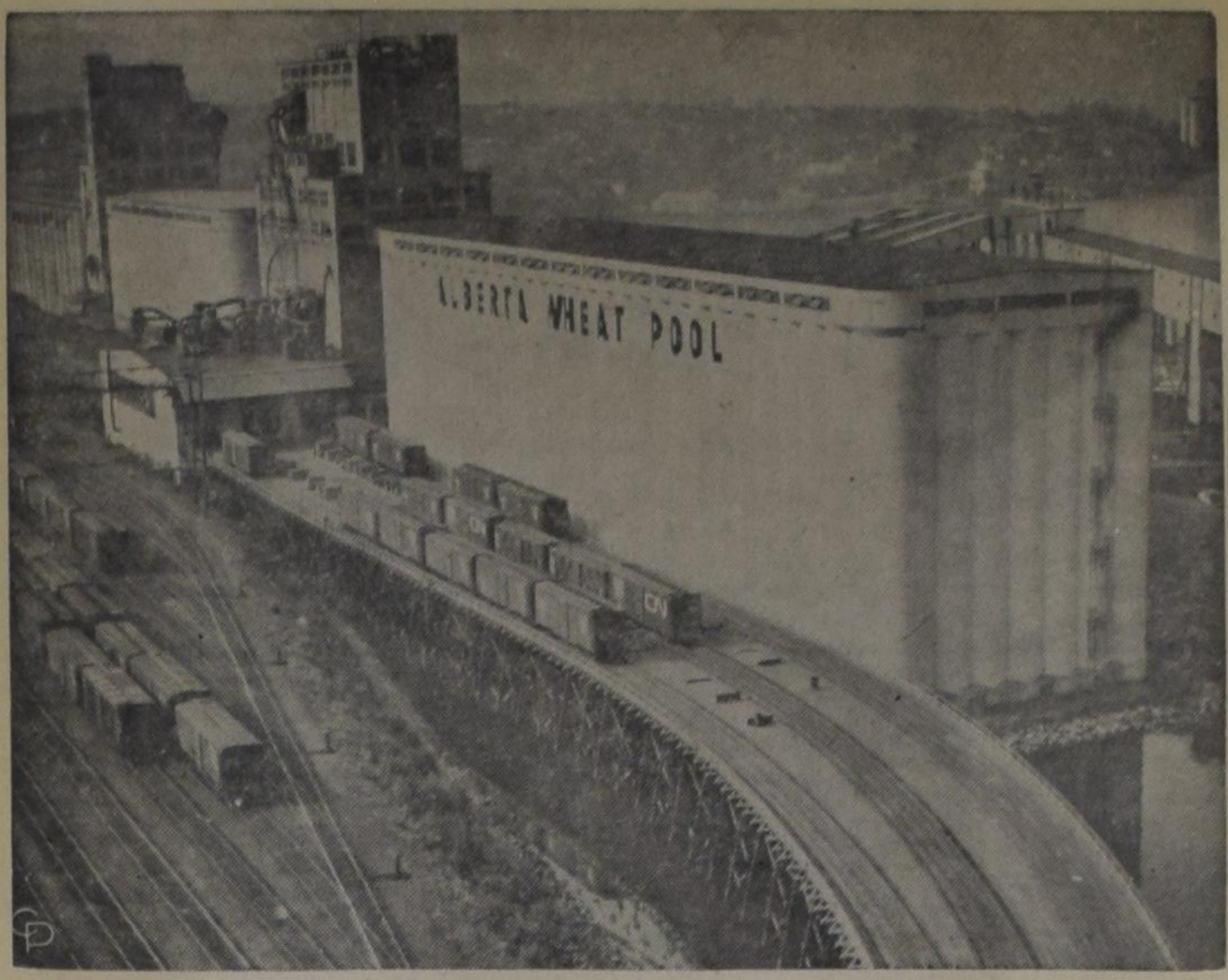

De "boxcars" vol met Alberta's tarwe rollen naar de enorme graansilo's in Vancouver, B.C., om daar ontladen en verder verscheept te worden. In Oostelijke richting worden eveneens grote hoeveelheden verscheept via de Grote Meren en de Sint Laurens Rivier.

Canada heeft echter niet toegegeven. Beleefd maar niettemin onbuigzaam heeft Canada "neen" gezegd en niet toegelaten dat de prijs omhoog zou vliegen.

Daarover is natuurlijk in het parlement gesproken. De minister van handel en nijverheid, Mitchell Sharp, heeft daar gezegd, dat de Wheat Board de verantwoordelijkheid draagt voor de vaststelling van tarweprijzen in het buitenland. Volgens Minister Sharp was het echter niet juist, dat de Wheat Board zijn methode heeft gewijzigd, zoals uit Washington was gesuggereerd. Dit heeft de Wheat Board niet gedaan, aldus de minister. De Board noteert een prijs, die ongeveer acht cent per bushel hoger ligt dan sinds het contract met Rusland werd afgesloten en de contracten met de traditionele klanten zijn afgesloten tegen de toen geldende prijs voor het oogstjaar, dat eindigt op 31 juli van het volgende jaar. Hierin is niets nieuws of ongebruikelijks. De Canadese Wheat Board is altijd bereid te verkopen tegen courante dagelijkse prijzen voor latere verscheping.

Een der factoren, die de ontstemming bij de Amerikanen heeft opgewekt, is het feit, dat Amerika had gehoopt belangrijke verkopen aan Japan te kunnen doen. De Canadezen kwamen op het toneel en verkochten een beduidende hoeveelheid tarwe aan Japan, waardoor inderdaad de Amerikanen belangrijke contracten misten. Japan is de derde grootste geregelde koper van Canadese tarwe en Canada was vast besloten om Japan een redelijke prijs te berekenen, hoger dan de Russische prijs, maar niet zo hoog als de Amerikanen dit wilden.

De verscherping tussen de twee landen ontstond omdat de Amerikanen beweerden, dat Canada een grote hoeveelheid tarwe aan Rusland had verkocht tegen een prijs, die vijf cent per bushel lager lag dan de wereldmarkt-prijs en daarna aan Japan hadden verkocht tegen de wereldprijs. Canada ontkent dit echter. Minister Sharp vertelde het parlement, dat de Russische overeenkomst was gesloten op de basis van de toen geldende wereldmarkt-prijs.

Als twee ruzie hebben, hebben twee schuld. Het kan niet worden ontkend, dat de Canadese Wheat Board de prijs naar beneden houdt tot op een redelijke hoogte. Toen de prijzen daalden heeft de Wheat Board haar prijs eveneens opgehouden, maar toen werd geen verwijt vernomen. Nu de prijs dreigde onredelijk hoog te komen heeft de Wheat Board hetzelfde gedaan en de prijs op redelijke hoogte gehouden. In beide gevallen is een zekere stabiliteit nagestreefd en in beide gevallen schijnt de Wheat Board succes te hebben.

In Ottawa is men echter bezorgd, dat de staking van de havenarbeiders in Montreal de leveranties van tarwe zouden kunnen vertragen. Hier is opnieuw een voorbeeld van het onvermogen van de grote unions om het nationale belang te stellen boven het persoonlijke belang. Niemand twijfelt eraan, dat de grote tarweleveranties voor Canada's economie zeer nodig zijn. Maar dat telt niet bij de grote unions. De enige lijfspreuk daar is: men moet het ijzer smeden als het heet is. De Canadese regering is echter vastbesloten in te grijpen om, indien dit nodig mocht blijken, de tarwe te doen verschepen en de contractbepalingen na te komen.

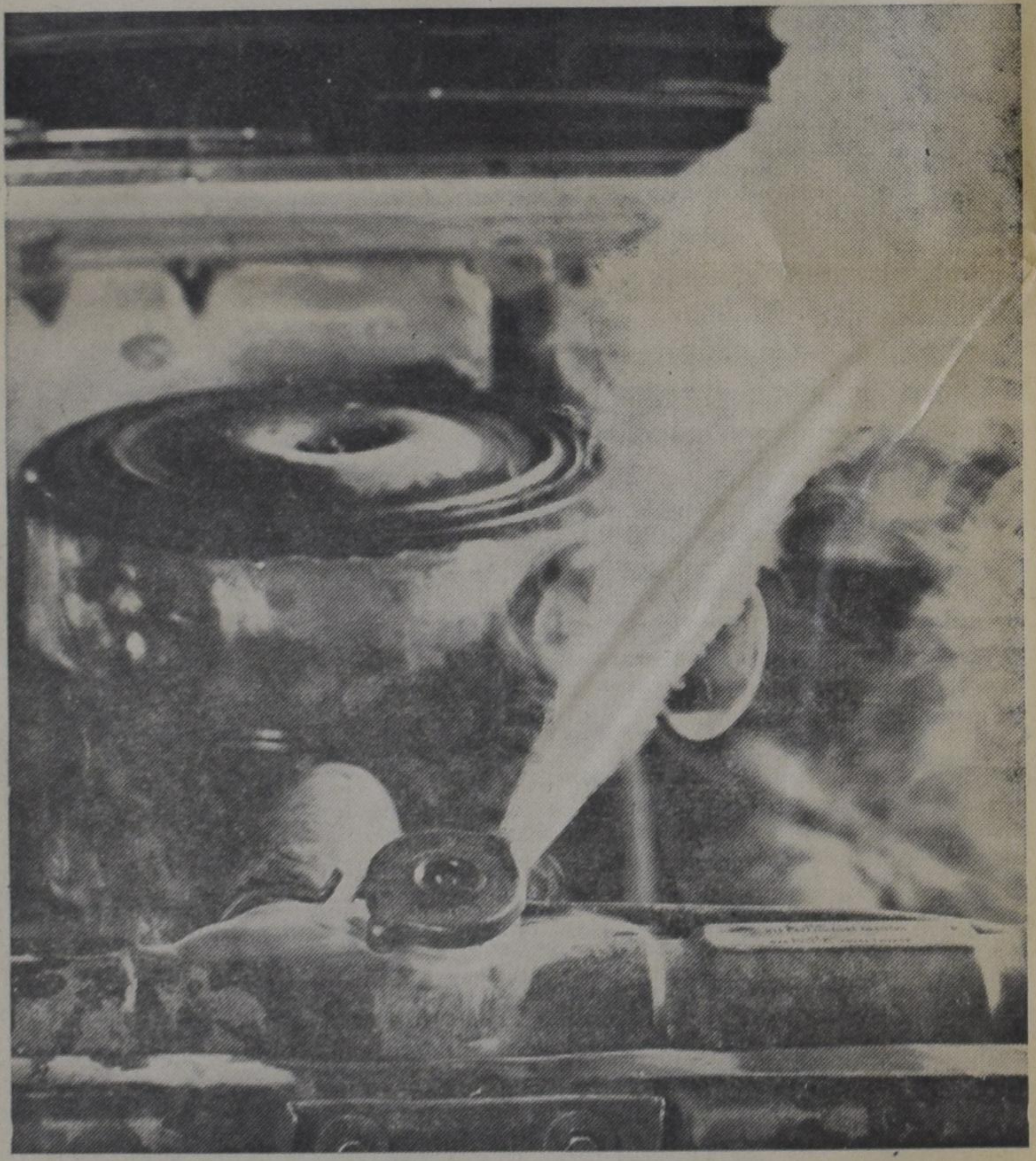

HEBT U MOEILIJKHEDEN ?

Indien Uw carburateur niet behoorlijk werkt en Uw generator lawaai maakt of Uw radiateur lekt en U eindelijk hebt besloten dat U een nieuwe auto nodig hebt, dan zijn er verschillende goede redenen waarom U contanten bij "De Bank" dient op te nemen.

Kiest Uw eigen terugbetalingsplan. En kom het dan met ons bespreken.

	12 maanden	18 maanden	24 maanden	30 maanden
$ 500	$ 43.96	$ 30.04	$ 23.09	$ 18.92
$ 1000	$ 87.91	$ 60.07	$ 46.17	$ 37.83
$ 2000	$ 175.81	$ 120.14	$ 92.34	$ 75.65
$ 3000	$ 263.72	$ 180.21	$ 138.51	$ 113.48

* In de maandelijkse termijnen is rente tegen 6% per jaar plus bankkosten en premie voor levensverzekering over het onbetaalde gedeelte inbegrepen.

THE TORONTO-DOMINION BANK

where people make the difference

INGEZONDEN

De Nederlandse Taal

Geachte Redactie,

Naar aanleiding van canadese persberichten om in het onderwijsschema van de Engels sprekende provincies de franse taal als een eventuele verplichte 2de taal op te nemen, te beginnen vanaf grade 7 of 8, zou ik over het bevorderen van het leren van 2 of meer talen het volgende aan U willen schrijven:

Onder onze nederlandse immigranten hoor ik meerdere stemmen opgaan, dat Nederlands sprekende ouders vooral hun kinderen — die op de lagere school gaan — gaan leren om Nederlands te lezen en te spreken. Vanzelf zou het Nederlands schrijven ook belangrijk zijn, maar dat zal voor verscheidene ouders wel een tijdrovende bezigheid zijn.

Het is meerdere malen bewezen, dat kinderen die op de high school het Nederlands konden lezen en spreken of één daarvan, veel vlotter de franse taal konden lezen en uitspreken, dank zij de kennis van de nederlandse taal. Door de nederlandse taalverwantschap met andere talen, leerde men de franse taal gemakkelijker.

Zodoende kunnen en worden onze canadese kinderen voor de toekomst beter voorbereid op de taken, die voor hen zijn weggelegd in kerk en maatschappij van ons tweetalige land.

Als ouders kunnen we daar aan meewerken. Elke dag een 15 à 20 minuten besteden om onze kinderen van de lagere school — te beginnen vanaf de 2de of de 3de klas, naar hun vermogen — uit de engelse en de hollandse kinderbijbel te laten lezen. En het resultaat mag zijn, dat zij bij het ouder worden (taalgevoel spreekt natuurlijk een woordje mee) vlot de hollandse kinderbijbel kunnen lezen en vlot mee kunnen zingen tijdens het zingen in een hollandse kerkdienst.

Juist door de kennis van talen, kan onze jeugd zich zowel geestelijk als maatschappelijk verrijken. Als wij spreken over christelijke vertegenwoordigers in Councils, Parlementen, Chr. Labour organisatie, enz. dan moeten deze christenen — voorzover dit mogelijk is — ook geschoolde christenen zijn, die talenkennis hebben en hun kennis tevens hebben verrijkt door het lezen van calvinistische studieboeken, enz.

In de omvangrijke taken waar christenen hier geplaatst kunnen worden, mogen wij in onze tegenwoordige vooruitstuwende maatschappij niet achterblijven. Anders doen we onze jeugd tekort en dit betekent een stilstand in het voortgaan van het Koninkrijk Gods (Zie "The Guide", pag. 3, okt. 1963, Christian workers.).

Na de pas gehouden Ontario verkiezingen maakte iemand de opmerking, dat Premier Robarts de volgende Prime Minister van Canada wel kon worden. Een welingelichte Canadees maakte daarna de opmerking, dat dit niet mogelijk was, want Premier Robarts kende de franse taal niet. Dat is typerend, maar het moet ons tot nadenken stemmen.

Met vriendelijke groeten,

Hoogachtend,

Klaas Muis.

Gaat U verhuizen?
dan naar:
VAN'S MOVING & CARTAGE
(eigenaar J. Vander Wal)
Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van Stake, Dump en Platformtrucks. 1562 Muir Rd., PORT CREDIT, Ont. Tel.: Office EM 6-4090.
After 5 CR 8-3253

VAN LEEUWEN BORTH & CO.
CHARTERED ACCOUNTANTS
980 Yonge Street,
SUITE 402,
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

Burlington Book & Bible House
BIBLES - BOOKS
RECORDS - GIFTS
SUNDAYSCHOOL & CHURCH SUPPLIES
Write, phone or visit our store.
468 Brant Street,
Ph. 637-2151

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher. The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Please inform us immediately of any change in your address.

DANKSTOND

We hebben weer Dankdag gevierd. We zijn met elkaar naar de kerk geweest, om de Here te danken voor de vele zegeningen, ook op stoffelijk gebied. Katrien zegt, dat het eigenlijk wel vreemd is, dat slechts één van de ongeveer honderd-en-tien kerkdiensten, die we jaarlijks hebben, een speciale dankdienst is. Ze vindt, dat dit ons volk tekent. Eén keer per jaar dankstond: dat vinden we welletjes. Met de bidstond gaat het net zo: we hebben één biddag per jaar en trekken onze Calvinistische neuzen op voor andersdenkende Christenen, die wel twintig of nog meer bid-diensten jaarlijks bezoeken.

Wij hebben de dankstond in October, omdat je in de stad net zo goed in October voor stoffelijke zegeningen kunt danken als in enige andere maand. De meesten krijgen elke week hun paycheque. Maar op sommige plaatsen hier in de West houden onze mensen de dankstond in November, tegelijk met onze Amerikaanse buren. Dat komt, omdat men in October de oogst nog niet binnen heeft. Ik heb dat altijd een beetje eigenaardig gevonden; net alsof die broeders-farmers wilden zeggen: In October weten we nog niet waar we aan toe zijn; eerst in November, na de oogst, kunnen we bekijken, wat er te danken valt.

Maar laat Arie Dof zijn hand maar in eigen vestzakje steken: hij hoort zelf ook tot dat vreemde ras van rijke mensen, die hun zegeningen niet óp kunnen en toch vaak vreselijk ondankbaar zijn...

Opgewonden en met een stemming-beneden-nul kwam ik met mijn gezin de kerk in op dankdag. We waren vijf minuten te laat en de vromen waren al aan het zingen:

Geloofd zij God met diepst ontzag!
Hij overlaadt ons dag aan dag
Met Zijne gunstbewijzen...

Katrien zong al gauw mee, maar ik zat nog na te mopperen op die luie vlegels van jongens van me, die vóór het eten al gezien hadden, dat onze auto een lekke band had, maar eerst op het laatste nippertje, vlak voor kerktjid, het wiel hadden verwisseld. Daarom waren we zo laat. Ik zou die knapen na de dienst toch nog eens even goed de les lezen; een schande was het!

...zelfs bij het naadren van
de dood
volkomen uitkomst geven.

Het orgel speelde jubelend na, en ik zag ouderling Haasberg, die van mening is, dat onze organisten "teveel trammelant" op het orgel maken, geërgerd naar de ijverige musicus kijken.

De dankdienst was aangevangen. Ik keek om me heen en ontdekte, dat de kerk lang niet vol was. Als alle mensen kwamen, moest de kerk uitpuilen. Ook niet bepaald een bewijs van een dankbare gemeente!

De dominee leest nu de geloofsbelijdenis voor. Het is de man niet aan te zien, dat hij voorgaat in een feestelijke dankdienst. Met sombere stem en lang gezicht gaat hij de gemeente voor in de belijdenis: — ten derden dage wederom opgestaan uit de doden, opgevaren ten hemel...

Mrs. Kats — of beter Mevrouw Kats — zit twee banken voor me. Ze heeft haar bekoorlijke hoofd in haar nek gelegd en schijnt aandachtig de binnenkant van het kerkdak te bestuderen. Het is haar aan te zien, dat ze hier tegen wil en dank zit. Ze vindt, dat ze hier niet thuis hoort, niet in Canada — dat achterlijke, ruwe land — in het algemeen, en niet in onze immigrantenkerk in het bijzonder. Ze heeft een behoorlijk huis, maar vergeleken met hun villa in Bloemendaal is het toch niets; haar man is een tevreden kerel en heeft een behoorlijke baan, maar volgens Mevrouw is hij afgestompt en heeft hij zijn carrière weggegooid. De immigranten zijn zo ruw en onbeschaafd en onontwikkeld, zo heel anders dan de mensen in de hogere kringen, met wie ze in het oude vaderland verkeerde! Toen een ouderling op huisbezoek haar eens aansprak als zuster Kats, merkte ze scherp op, dat ze zijn zuster niet was, maar nog altijd, ook in Canada, Mevrouw Kats heette. Nu, in de kerk, tuurt ze in de lucht. Ze voelt zich ook op dankdag niet verwant aan deze kudde immigranten.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

De dienst gaat verder: We bidden en danken, zingen en offeren, en weldra is de dominee aan zijn preek toe. Hij kondigt zijn tekst aan: 1 Thessalonicenzen 5 : 16—18: "Verblijdt u te allen tijde, bidt zonder ophouden, dankt onder alles, want dat is de wil Gods in Christus Jezus ten opzichte van u."

De prediker steekt van wal en broeder Zevenbrink haalt demonstratief papier en potlood te voorschijn, om de preek op te schrijven. Dat doet hij tegenwoordig bij elke dienst. Het is Zevenbrink nl. overkomen, dat de dominee stellig ontkende, iets gezegd te hebben in een preek, dat op een afschuwelijke ketterij leek. Nu neemt Zevenbrink alles zo nauwkeurig mogelijk op, om zeker en gedekt te zijn, wanneer de predikheer zich weer eens misgaat in de leer. Want dat de herder en leraar niet van het zuivere soort is, staat voor Zevenbrink wel vast, evenals hij er van overtuigd is, dat de hele kerkeraad, ja, de gehele gemeente gans niet deugt. Hij schrijft gemiddeld zeven bezwaarschriften per jaar aan de kerkeraad. Vooral in voor- en najaar is hij uiterst actief met de pen. Nu zit hij gespannen op dankdag in de kerk de preek te verslaan, op jacht naar ketterij. Men zegt, dat je medelijden moet hebben met zo'n man, en dat zo iemand zichzelf in de weg staat, maar toch kijk ik een beetje afkerig naar het snel bewegende potlood en het papier...

Dan schrik ik op! Met vuur en gloed van redenen wekt de dominee ons op, om elke dag te danken, om een biddende en dankende gemeente te zijn. Met schaamte ontdek ik, dat de preek al naar het einde loopt, en dat ik er nog niets van opgestoken heb, omdat ik het zo druk heb met mijn medegelovigen te becritiseren.

Ik steek een extra-pepermunt op en schik me tot luisteren. Maar het is al te laat. Ik kan de draad niet meer te pakken krijgen. Er draait een film in mijn hersenpan, en ik kan het ding niet afzetten; een film met lekke banden en luie zonen, met Hollandse deftige mevrouwen en verwoede ketterjagers, een film vol ondankbare mensen, die op dankdag nog niet eens in de kerk komen.

—Amen, zegt de predikant en kondigt het dankgebed aan. Ik ben in de kerk en ik moet danken. Ik zeg in mezelf de dankwoorden na, maar ergens draait de film nog...

— 'k Wil U, o God, mijn dank betalen...

— Ontvangt nu de zegen des Heren...

Dan is de kerk uit. De dankstond zit er weer op voor een heel jaar.

Op de thuisreis zegt Katrien tevreden: — Een mooie dienst en een mooie preek!

— Mmm, antwoord ik neutraal. Maar ik heb wel een beetje het land aan mezelf, ondankbaar schepsel dat ik zelf ben! Thuis gekomen heb ik geen moed meer om de jongens te vermanen over de lekke band.

We drinken nog een bakje koffie bij onze goede buren, de familie Mol. Onder het genot van koffie en boterkoek — wat hebben we het weer goed! — komt het gesprek op de preek en op de noodzaak om dankbaar te wezen.

— Het schijnt onder ons hier in Canada wel extra moeilijk te zijn, zegt de buurvrouw, — al die jaloersheid, en dat kijken op elkaar, dat vitten en mopperen en critiseren! En voordat je het weet, doe je er zelf aan mee.

— Vroeger, zegt buurman Mol, — vroeger kon ik het volk Israël in de woestijn niet uitstaan. Ik vond die mensen toch maar erg ondankbare gasten. Ze werden altijd gezegend en kwamen toch altijd weer in opstand. Maar tegenwoordig heb ik er een andere kijk op. Als het er op aankomt, doen wij het in ons kerkelijk leven niets beter dan de Israëlieten in de woestijn.

Waarop Katrien de opmerking maakt: — En toch bleven ze Gods volk, want de Here was getrouw.

Ook vandaag: toch nog Gods volk! Want de Here blijft getrouw!

Als je daar goed over nadenkt, vind je dat zo'n machtig wonder, dat je wel danken moet.

De Here is getrouw. Daarom is het altijd weer dankdag...

Arie.

Letter to the Editor:

CHRISTIAN SCHOOL TEACHERS PROBLEMS

Calvinist Contact of Sept. 27 printed an article by Mr. D. Brinkman concerning our teacher shortage.

We agree fully with the first seven paragraphs of this piece. The author is thankful that so many schools have secured a dedicated and well qualified staff. So are we. But this is exactly the point which he refutes in the remainder of his article.

Referring to the statistical form which all teachers were required to fill out in September, stating their qualifications, he encourages those who have none, saying, "Sign your blank form with pride. There is no law or authority who can stop you what you are doing, as long as you are well qualified for your work".

What exactly, in the author's opinion, does the word "qualified" mean? Is there any other profession that would allow people without the necessary education to practice independently? Why then is this so lightly done in our schools, where a young person is on his own in his or her class room, carrying the responsibility for a group of children all day long?

In most cases, the principal carries a heavy teaching load himself, and cannot properly supervise what the untrained person is doing. Believe me, even *with* the necessary training, teaching is still not a job to be taken lightly.

If there are cases where the three R's seem below par, the moral values of such schools do NOT justify their existence. I can guarantee you that in such schools order and discipline are lacking—usually the first cause of a poorly done teaching job; there is no mutual love between teacher and children. By consequence I refuse to believe that any amount of Bible teaching will result in instilling moral values upon the children in such a school. It is not by coincidence that the apostle Paul mentions as one of our requirements for the office of elder that such a person be able to govern his own house well. Christian teaching can only be effective in the right setting.

Mr. Brinkman takes to task those young teachers who have attended Teachers College for a year, and, hoping that Government Inspectors would be willing to come into our schools, have accepted a position in one of them during 1962-63. Now some of them, wishing to obtain their permanent certificate, have returned to the Public Schools to serve there for two years, since their Interim Certificate loses its value otherwise within five years from graduation.

I feel that Mr. Brinkman is not justified in accusing these young people of lack of faith. It could be prudent foresight, with as background their willingness to devote the remainder of their teaching days to Christian education. How does he know that the Government is not going to tell us some day to hire only qualified teachers? In Alberta, this is the case, for all I know. Is it lack of faith to desire the permanent certificate, the proof of a completed training? Why? Many of these people return to our school system afterwards, taking an $800 dip in salary in many cases. I have absolutely no quarel with them, much as we need teachers at the present time.

An entirely different topic is the question if these people, as products of the Public School System, can be classified as Christian School teachers. Indeed, this is a grave problem, and in this field the Ontario Alliance, together with the Christian Teachers Association, could do good work in setting up special correspondence courses regarding Christian philosophy of teaching. But this is not the point under discussion in Mr. Brinkman's article.

Of course we are eager to have the possibility opened of obtaining certification through service in our own schools. Of course it would be an excellent idea to have our own Christian School Teachers Certificate, but as long as our local School boards are still under the impression that anyone applying for a teacher's position will do, we are defeating our own goals.

R. Van Westenbrugge
Brockville, October 6, 1963.

Gaat U naar
HOLLAND?
BEL
ELGIN McKAY TRAVEL SERVICE LTD.
IN
BRANTFORD
Telephone 752-4375
Agenten voor: K.L.M. en HOLLAND-AMERIKA LIJN

HOLLAND-AMERIKA LIJN EN K.L.M.

Blijkens een bericht van de Informatiedienst van de Nederlandse Ambasade in Ottawa is een samenwerking tot stand gekomen tussen de Holland-Amerika Lijn en de K.L.M., waardoor passagiers van Canada, de Verenigde Staten en Mexico naar Europa en vice-versa, lucht- en zeereizen op één retour passage kunnen combineren. Desgewenst zullen passagiers dus met dezelfde passage heen met de boot en terug per vliegtuig kunnen gaan en omgekeerd. Voor verdere inlichtingen wende men zich tot de reisbureaux.

VROUWENKWALEN

als onregelmatige, te sterke, zwakke, wegblijv., pijnlijke menstr., bloedarmoede-zenuwzwakte, rugpijn, vermoeidh., lusteloosh., onrust, dromen en alle andere overgangslasten vluchten voor onze onschad. vanouds bekende Flora-geneeskruiden. Hetzelfde geldt voor alle andere slep. kwalen. Toezending desgew. in blanco verpakking! Geheimh. gegarandeerd!

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

TORONTO-AMSTERDAM $57.00 deposito
op KLM's propeller retoertarief

1. U verdeelt de betaling van het resterende bedrag over twee jaar volgens de betalingsregeling van de KLM.

2. U spaart $41.00 per persoon op het retoertarief naar Nederland als U gebruik maakt van de KLM vluchten met propeller vliegtuigen. De KLM is een van de weinige maatschappijen die deze geldbesparende vluchten nog onderhouden.

3. De KLM kan op Uw kosten voor Uw familieleden in Europa een reis naar Canada verzorgen. U kunt het tarief hier betalen en de KLM zal het passagebiljet ginds uitreiken. Het KLM personeel, zowel op het vliegveld als in het vliegtuig, schenkt speciaal persoonlijke aandacht aan oudere mensen.

4. De KLM heeft speciale tarieven voor emigranten. Wanneer familieleden of vrienden besluiten om naar Canada te emigreren, dan kunnen zij met de KLM vliegen tegen een laag emigrantentarief. Dit geeft een reductie van 30% op het normale enkele reis "economy" tarief. Het toegestane gewicht aan vrije bagage is 66 lbs. Geldig van 15 oktober tot 15 juli.

5. Leden van groepen en organisaties van verschillende aard, zoals ontspanningsclubs, kerkelijke groepen, enz. kunnen in aanmerking komen voor aanmerkelijke besparingen op KLM-tarieven, indien zij als een gezelschap reizen. Deze besparingen zijn zo groot, dat zij in vele gevallen groepsleden in staat zullen stellen hun verblijf in het buitenland te verlengen en extra geld zullen vrijmaken voor inkopen en vermaak. Vraag Uw reisbureau of de KLM om nadere inlichtingen over de voorwaarden, waaraan groepstarieven onderhevig zijn.

6. Wanneer U uit Amsterdam vertrekt, verzuim dan vooral niet het "Tax-Free Shopping Center" op de Amsterdamse internationale luchthaven te bezoeken. Tegen bijzonder lage prijzen kunt U daar alcoholische dranken, foto- en film-toestellen, horloges, parfumerieen, sigaretten enz. kopen.

7. Indien U van plan bent een reis naar Europa te maken, bespreek dit dan met Uw reisagent. Hij is een specialist en weet meer over prijzen, tarieven, hotels, tochten, vliegtuigverbindingen, documenten en koersen dan wie dan ook. Zijn ervaring kan een heel verschil voor Uw reis betekenen. Bezoek hem zo spoedig mogelijk en laat hem reserveringen voor U maken. Hij zal U tijd en geld besparen.

Ga voor nadere inlichtingen naar Uw reisbureau, stel U in verbinding met het dichtsbijzijnde KLM-kantoor, of zend deze coupon naar
KLM Royal Dutch Airlines, Dept. T.1, 635 Dorchester Blvd. W., Montreal 2, P.Q.
Zend mij a.u.b.:
☐ "What You Should Know About Reliable KLM When Planning Your Trip to Europe".
H.D.
Mijnh./Mevr./Mej. ____________________
(in blokletters)
ADRES ____________________
____
Mijn reisagent is ____________________
(153D)
KLM

WIJ kunnen wel zeggen
KIJK, ZO BRANDEN
RITMEESTERS!
maar weet U er dan alles van?
Neen! 'n Ritmeester moet U roken.
Geniet van het weelderige aroma en U weet hoeveel meer U met RITMEESTER geniet van Uw zelfde sigarengeld!

Niet voor niets is RITMEESTER de meest gerookte Nederlandse sigaar in Canada.

"ELK RITMEESTERMERK EEN MEESTERWERK"

Sigaren:

Half Corona	5	$ .65
Capo	10	1.15
Chic	10	1.25
Miranda	10	1.50
Parmant	10	1.55
Fiat	10	1.90
Major	10	2.—
Ideaal	10	2.—
Gracia	10	2.50

Cigarillos:

Saluto	10	$ .55
Quick	10	.60
Page	20	1.15
Livarde	20	1.35
Fanion	10	.90
Pikeur	20	1.90
Regio	10	1.10
Rozet	5	.55

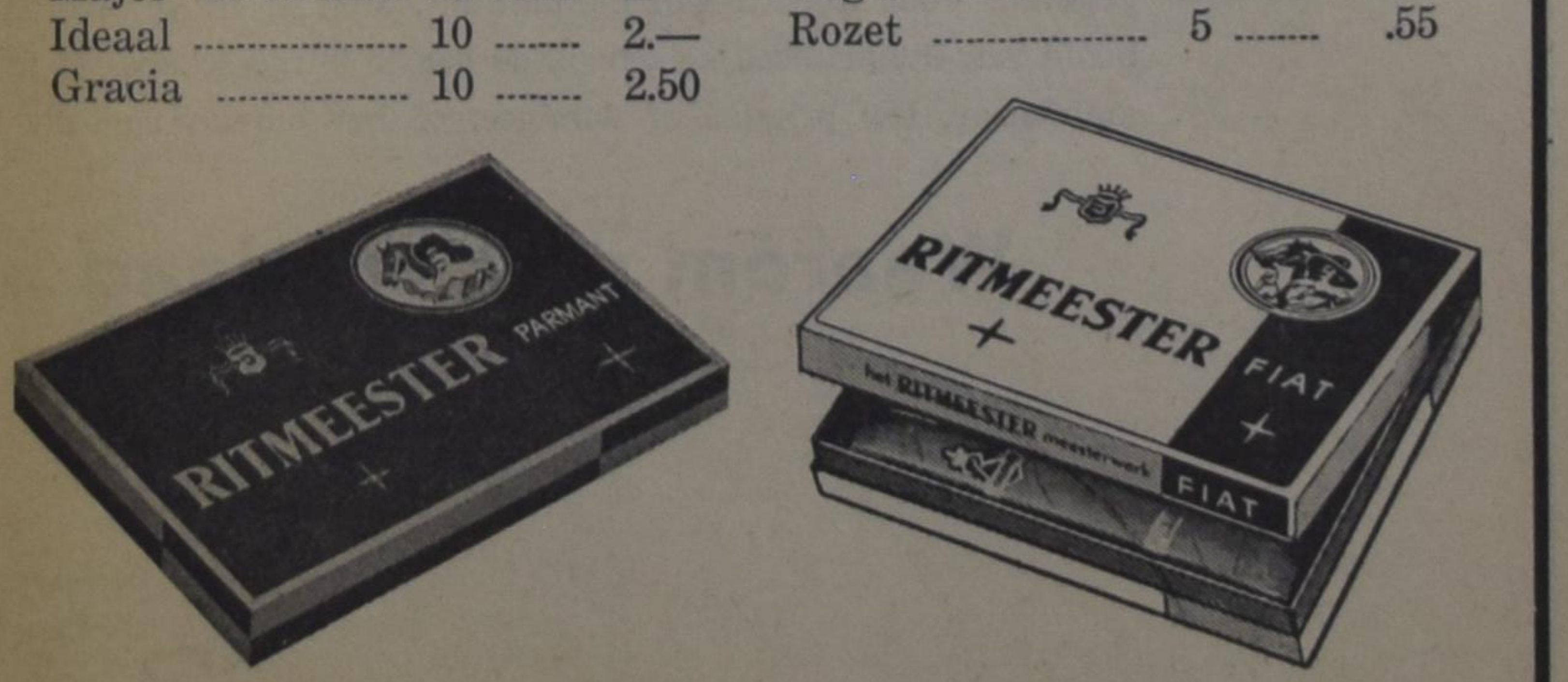

ALLEEN-IMPORTEURS:
VAN'S Importing Limited
BOX 826 — HAMILTON, ONT.

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

Hotel leven in Istanboel ②

Buiten de toeristen herbergde het hotel ook zijn vaste clienten. Eén daarvan was Ahmed, die een zonnig humeur had, goedlachs was, van een goede en uitgebreide maaltijd hield en hele dagen op zijn eentje zat te kaarten. In zijn bontgekleurde overhemd zat hij altijd op dezelfde plaats, terwijl zijn draagbare radio op tafel naast hem stond en op zeer luide tonen de melodieën der turkse muziek weergaf. We vroegen ons in het begin af wat het beroep van deze man zou zijn. Was hij voor zaken in de stad, of misschien op een vakantie-trip? Iedereen gebruikt immers zijn vrije tijd op eigen manier. Maar nee, we waren er helemaal naast. Ahmed bleek een man met geld te zijn, die verschillende landerijen bezat in het zuiden van Klein Azië. Een vriend van ons, die al jaren in het land woonde, wist ons te vertellen dat Ahmed diverse malen pogingen in het werk had gesteld om hem in zijn bedrijf in te schakelen. Hij had een zeer hoog salaris geboden om onze vriend als beheerder van zijn landerijen op te laten treden. Ahmed zelf had nl. totaal geen verstand van landbewerking en de juiste mensen kon hij er niet voor krijgen. Dus was hij een permanente gast in het hotel geworden, waarschijnlijk het land te laten voor wat het was. Verveling kende hij absoluut niet en de kaarten schenen hem elke dag weer te fascineren. Af en toe kreeg hij bezoek van vrienden of kennissen, die ook al weer even goed gehumeurd bleken te zijn als hij. Voor een paar uur werden dan de kaarten in de steek gelaten en trachtte het bezoek uit te vinden wie de gasten in het hotel alzo waren en waar ze vandaan kwamen. Onder het gebruik van een goede maaltijd verstreek de tijd en waren we soms in de buurt van zijn tafeltje, dan deelden we rijkelijk mee in alle soorten noten, die in grote hoeveelheden naar binnen werden gewerkt.

Een handvol uit een schaal of uit de broekzak, werd op onze tafel gedeponeerd en ik was altijd dolblij dat deze noten in een dop zaten!

Er waren echter ook dagen dat Ahmed de krant voorlas aan de "patron", zoals de bedienden de eigenaar noemden. Deze persoon kon namelijk lezen noch schrijven en bracht zijn dagen door met het roken van sigaretten en het op en neer lopen van de benedenverdieping van het hotel. Dat in de zomertijd de kranen zonder succes werden opengedraaid, of de waterleiding alleen heet of enkel koud water gaf, scheen hem weinig te interesseren. De lekkages die ontstonden door verstopping of wat dan ook en de entree er deed uitzien alsof het een washok was, bemerkte hij nauwelijks. Teilen en emmers waren er bijna niet voldoende om al het water op te vangen, maar de baas rookte gewoon door en deed er geen stap meer om. De ongemakken die de toeristen, dus zijn gasten, ten deel vielen, boezemden hem geen belang in. Voor hem was het financiële gedeelte het allerbelangrijkste. Ook in de eetzaal lieten de sporen van deze lekkage zich zien en in de met karton betimmerde plafonds, begonnen zich op een zeker moment hele zakken te vertonen. Ali had er enkele malen aandachtig naar gekeken en kreeg toen een ingenieus idee. Hij vond ergens een grote schroevedraaier, stapte kordaat op een stoel en prikte een enorm gat in de zoldering, waardoor het water als een fontein naar beneden kwam. Trots stapte Ali van zijn verhoging af en met een stralend gezicht zei hij: "Taman, finished". (goed, dat is ook weer voor elkaar). En dat was het einde daarvan voor Ali die er zelf geweldig veel plezier in had om in zo een korte tijd en zo goed dit euvel uit de weg te hebben geholpen.

Vanzelfsprekend was het niet erg prettig om in de zomerse hitte geen gebruik te kunnen maken van een bad of zelfs een doodgewone verfrissing als wassen. Flesjes tafelwater werden dan ook mee naar boven genomen om op die manier tenminste gezicht en handen te kunnen wassen. Hoe de wasgelegenheden en toiletten eruit zagen, valt niet te omschrijven. Gelukkig voor ons echter dat de zee zo dichtbij was en een grote fles eau de cologne zo goedkoop was, anders zouden we zeker vervuild hebben rondgelopen.

Het afsluiten van de waterleiding was trouwens heel gewoon in de stad en de turkse bevolking maakte daar ook niets van. De mensen vantevoren waarschuwen, hoorde er helemaal niet bij, dus kon niemand van de Europeanen of wie dan ook, ooit water uitzetten. Ook maakte het dus totaal geen verschil in wèlk hotel men verbleef en zo had het hypermoderne Hilton hotel net zo min water als elk ander gebouw in de stad. Nog vervelender werd het echter toen een stevige wind en onweersbui een electriciteitskabel onklaar maakten. Ruim drie dagen moesten we ons toen behelpen met kaarsjes, die helemaal scheef afbrandden en van tijd tot tijd spetterden alsof er water in zat. Maar ook dit ging allemaal voorbij en zo langzamerhand gingen we ons afvragen wat de volgende verrassing zou zijn. Het gezelschap van kakkerlakken op de slaapkamers kon uiteraard niemand helpen. In heel het oosten schijnen deze wat lugubere torren aanwezig te zijn en eerlijk gezegd went dat soort dingen gauw!

Minder aangenaam waren de onvriendelijke voorvallen die soms tussen de eigenaar en zijn forsgebouwde ega voorkwamen. Dit was vooral onprettig als het meubilair eraan te pas kwam en de glasplaat van een koffietafel het gewicht niet kon torsen. Hoe opgelucht voelden we ons als de goed gehumeurde Ahmed dan in zijn pyama de trap kwam afdalen om de vrede te stichten! In weinig woorden en korte tijd wist hij de verstoorde rust te herstellen. Wij als europese toeristen keken elkaar hoogstverbaasd aan om dergelijke gebeurtenissen en zonder iets te zeggen wisten we wat er in de ander omging. Naturlijk vroegen we onszelf af: Waar en in welk hotel in de westerse wereld zouden we ooit zoiets meemaken?

De bedienden reageerden echter met een glimlach en een schouderophalen. Voor hen was het zó gewoon, dat het niet de minste indruk op hen maakte.

Tot onze grote verwondering was het hoofd van het hotelpersoneel een vrouw. Uit griekse ouders geboren en de weduwe van een hartspecialist, werkte "Madamme" er als enige Christin tussen al de islamitische jongens. Veel moeilijkheden leverde de training van deze jongelui op, een taak die haar overigens wel was toevertrouwd. Meisjes stelden zich in Turkije niet beschikbaar voor het hotelbedrijf, dus moesten jongens het werk doen dat een vrouw vaak veel beter ligt.

De kamers waren dan ook niet direct schoon te noemen en het linnengoed liet veel te wensen over. Vaste werkuren schenen ook voor dit personeel niet te bestaan en Madamme maakte in het seizoen dagen van 11 tot 12 uur. De hele dag was het druk en bedrijvig; trap op, trap af, terwijl een vrije dag per gratie werd gegeven. Een vergoeding van 500 Lira (plm. $60) per maand was juist voldoende om de huur van haar apartment te betalen. Hoewel sommige van het hotelpersoneel zich erover uitlieten dat deze toestanden niet deugden, bleven allen op hun post omdat het zo verschrikkelijk moeilijk was om een andere werkkring te krijgen. Op deze manier ontstonden natuurlijk dikwijls gespannen en zeer onplezierige toestanden.

Het gebeurde ook wel eens dat we onszelf in een verwarde situatie brachten, die we van te voren niet hadden kunnen overzien. Zo verscheen tweemaal daags de postbode in het hotel, die altijd alle post aan de boekhouder overhandigde. Het duurde niet lang of hij wist wie de permanente en de tijdelijke gasten waren. Daar hij waarschijnlijk vrij goed de namen wist te onthouden, begon hij na enige tijd de post te overhandigen aan de desbetreffende personen. "Ingewijden" deelden ons mede dat de postbode van een zeer mager inkomen moest leven en dus erg gesteld zou zijn op een fooi. Dit zou ons ook voordeel verschaffen, want dan was hij minsten zo secuur met onze post. De 25 kurus per dag, of één Lira per week die hij ontving, deed zijn gezicht glunderen van voldoening en dankbaarheid. De grote nadeligheid van deze instelling bemerkten we pas later. Op het vaste tijdstip van de postbode ontbraken we op het toneel en toen we een poosje daarna het hotel binnenkwamen was zelfs de dagelijkse krant niet aangekomen. Uit angst zijn fooi te zullen missen had de postbode onze bestelling maar weer mee terug genomen en vastgehouden tot een volgende keer. Hoewel we de bedoeling van de man volkomen konden begrijpen, was het voor ons soms minder aangenaam om deze vertraging te ondervinden. Zelf waren we de "schuldigen natuurlijk met ons europese fooienstelsel. Om onze zienswijze de postbode aan het verstand te brengen, zou onbegonnen werk zijn. Doet men in het oosten eenmaal iets op een bepaalde manier, dan wordt verwacht dat het altijd geldt en zou het voor deze eenvoudigen van geest te gecompliceerd worden als veranderingen werden aangebracht.

Tegen de tijd dat we Turkije zouden verlaten, gingen we natuurlijk ook even een afscheidsbezoekje brengen aan Süleyman en zijn staf, die ons zo goed verzorgd hadden. In de eetzaal ontdekten we een paar imitatie aquariums die in een driehoeksvorm gemaakt waren. Twee zijden bestonden uit spiegel, wat het geheel nogal deed schitteren. Water bevatte het niet, daarvoor was het te provisorisch in elkaar gezet (met Scotch tape werd het bij elkaar gehouden). De plastic visjes bungelden aan draden tussen de nagemaakte plantjes. Gelakte schelpjes hadden een plaats gevonden op de zanderige bodem, waar ook hier en daar een plastic kreeft te voorschijn kwam. Om een en ander nog iets fleuriger te maken lagen gekleurde kiezelsteentjes wijd en zijd verspreid. In onze ogen was het een monster; voor de kinderlijke Süleyman echter een juweel. De prijs van 100 Lira vond hij aan de matige kant en in zijn ogen kon dit pronkstuk veel meer opbrengen. Na de maaltijd was het uur van afscheidnemen aangebroken en stapte onze trouwe Süleyman met tranen in de ogen op onze tafel af. In zijn armen droeg hij het grote aquarium en bood dat aan als herinnering aan onze tijd in het hotel. Ons hart vasthoudend en inwendig stikkend van het lachen, bedankten we hem met alle mogelijke turkse woorden die ons ter beschikking stonden. Tevens echter maakten we tegenwerpingen dat dit cadeau veel te veel was voor hem, dat de plaatsruimte in de auto niet voldoende was en dat het zo breekbaar was om mee te nemen .Al deze opmerkingen kwamen uit de grond van ons hart, want inderdaad betekende dit voor de chef kellner een rib uit het lijf. In de reeds zwaarbeladen auto was inderdaad geen plaats meer, zeker niet voor een zo groot stuk dat niet ingepakt kon worden. Bovendien betwijfelden we of het heelhuids de boot in Istanbul zou bereiken over de hobbelkeien. Maar wat we ook zeiden, het deed er allemaal niets toe, dus bleef er niets anders over dan het te aanvaarden. Voor de verpakking wist Süleyman wel een oplossing. Als we over een paar uur nog even langs konden komen zou hij ervoor zorgen dat het cadeau klaar was voor de reis. In die enkele uren heeft hij de hele buurt afgelopen om wat plankjes, oude bananenkratten en wat dies meer zij, bij elkaar te krijgen en een ruw houten kist om het aquarium te timmeren. We ontkwamen dus niet aan ons cadeau en hebben het onder veel dankbetuigingen in de auto gezet. Heelhuids is het later in Nederland aangekomen!

Naast de prettige en minder aangename hotel-ervaringen, zullen we nooit de goedheid en vriendelijkheid vergeten van Süleyman en zijn medewerkers. Bij het wegrijden stonden ze keurig in hun witte jasjes op de stoep van het hotel. Wuivend en aangedaan zwaaiden ze ons uit, deze eenvoudige turkse jongens, die zo'n grote plaats in ons hart hadden ingenomen.

Voor al Uw reizen per Boot-Vliegtuig-Bus-Trein

Voor inlichtingen, reserveringen en tickets naar

JAN FABER

Mgr. Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

CANADA

Ga Engels of Frans Leren

Niets is voor U belangrijker dan het zo spoedig en zo goed mogelijk leren beheersen van de taal der door U gekozen woonplaats — Engels of Frans. Dit is van vitaal belang voor Uw succes en voor Uw geluk hier in Canada.

Hier zijn enkele van de voornaamste redenen:

- door Frans of Engels te leren zult U veel gemakkelijker vrienden maken, gemakkelijker zaken doen in winkels en kantoren, en beter voordeel kunnen trekken van de aan U, als lid der gemeenschap, ter beschikking staande diensten.
- als U Engels of Frans spreekt zullen Uw kwalificaties en ervaring een werkgever meer waard zijn;
- in allerlei soorten werk hangt promotie voor een groot deel af van het al dan niet vloeiend Engels of Frans kunnen spreken, lezen en schrijven;
- als U goed Engels of Frans spreekt kunt U veel gemakkelijker allerlei technische cursussen volgen om Uw kwalificaties te verbeteren;
- U moet Engels of Frans spreken om canadees staatsburger te kunnen worden.

Engelse of franse avondcursussen worden in de meeste plaatsen gegeven. Voor inlichtingen hieromtrent, stelt U in verbinding met het hoofd van Uw plaatselijke school, de naaste burgerschaps- of immigratieambtenaar, Uw priester of dominee, of het bureau van dit blad.

Waarom niet vandaag nog?

GUY FAVREAU,
Minister van Burgerschap
en Immigratie.

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop

For your
SUNDAYSCHOOL SUPPLIES,
large selection,
REWARD TICKETS,
TEXTS,
ATTENDANCE CHARTS
and STARS,
TEACHERS RECORD BOOKS,
etc.

1058 MAIN STREET WEST
HAMILTON, ONT. Ph. JA 8-1932

Woord en Wederwoord

Br. Sluys bleek niet tevreden met antwoord inzake de kwestie van het auteurschap van Prediker. Zijn briefje is zo merkwaardig, dat ik het opneem en van een wederwoord voorzie. Maar dit is dan ook beslist het laatste.

Weleerw. Rev. Guillaume,

Dank voor uw antwoord. Mag ik nog enkele dingen zeggen? In de eerste plaats: Het gaat er niet om wie gelijk heeft, dat is van secondair belang. Het gaat erom, of Gods Woord betrouwbaar is. Daarom was mijn critiek zo fel.

Het is geen ondergeschikte zaak, wie de auteur van Pred. is. Ik weet, dat de opschriften niet gezaghebbend zijn. Ik weet ook het verschil tussen Text- en Schriftcritiek. Het gaat juist om het laatste.

U zegt: "Als (onderstreping van mij) in Pred. of enig ander bijbelboek ook maar één plaats zou te vinden zijn, die zegt dat Salomo de schrijver is, dan zou Mr. Sluys gelijk hebben, en ieder die het tegendeel beweert, van Bijbelcritiek beschuldigd moeten worden." Accoord. Maar dit is nu juist wel het geval. Immers, als de auteur zegt: "Ik prediker was koning over Israel te Jeruzalem," dan hebben de rabbijnen en heeft de kerk daaruit zeer terecht afgeleid, dat Salomo de schrijver is.

Daar zijn slechts drie koningen over Israel te Jeruzalem geweest: "David, Salomo en Rehabeam (deze slechts luttele weken). Wie anders dan Salomo is hier dan bedoeld? En als er daarom professoren komen (aan de V.U. of elders) zoals uw leermeester Prof. Aalders, die hierop critiek hebben, dan is het hun plicht, die critiek met bewijzen te staven. En daarin blijft uw leermeester in zijn commentaar van 262 bladzijden in gebreke.

Ik meen niet anders gedaan te hebben dan dit aan te tonen.

Ik ben van harte bereid om uw zijde te kiezen, als u mij duidelijk maakt, dat ik een en ander "niet goed inzie". Maar ik ben niet bereid, mij critiekloos neer te leggen bij uitspraken van professoren of predikanten die beweren dat: "in het boek zelf iedere nadere aanduiding omtrent de identiteit van de auteur ontbreekt".

In de hoop, dat u als "bedienaar van het Woord Gods aan Zijn volk" geleid moogt worden door de Eerste Auteur van de Bijbel (ook van het Predikerboek) eindig ik met vriendelijke groeten,

Uw broeder in Christus:
C. Sluys.

Is dit nu niet merkwaardig? Br. Sluys is niet bereid zich critiekloos neer te leggen bij uitspraken van mensen die beweren dat in het boek zelf iedere nadere aanduiding omtrent de identiteit van de auteur ontbreekt. Hij heeft evenwel geen bezwaar zich critiekloos neer te leggen bij het feit dat de Joodse en Christelijke traditie in de weg van exegeses en nadere afleiding heeft beweerd dat Salomo de auteur was. Maar waar het op aan komt is dat de enige aangevoerde tekst "Ik Prediker was koning over Israel te Jeruzalem" niet duidelijk zegt dat Prediker Salomo was. We kunnen toch nog lezen? Wat U zo graag wilt staat in die tekst niet. En dat staat nergens in de Bijbel. En wie zegt, Prediker is door Salomo geschreven, zegt meer dan hij verantwoorden kan. Prediker, zelfs als hij Salomo is geweest, wil niet voor het voetlicht treden: hij blijft naar zijn eigen wens anoniem. We moeten voor het Woord Gods buigen, ook als het NIET zegt wat wij er zo graag in willen vinden. Dank voor Uw belangstelling, Br. Sluys!

F. Guilaume.

Hoe U ontsmettende witkalk kunt maken

Het is eenvoudig, goedkoop en doeltreffend. En het ontsmet terwijl het de zindelijkheid in boerderijgebouwen handhaaft. Los een pond Gillett's Lye op in 5½ gallon water en voeg er vervolgens 2½ pond water-gebluste kalk aan toe. Strijk het uit, of beter nog spuit het, teneinde het ontsmettingsmiddel in de kieren en ruwe gedeelten van het oppervlak te krijgen. Voor U begint te spuiten gelieve U de vloeistof door een fijne zeef te doen, om te voorkomen, dat kleine deeltjes aan de spuit gaan kleven. Na het spuiten dient U het apparaat grondig met schoon water door te spoelen. Voor een gratis boekje over meer methoden om Gillett's Lye te gebruiken gelieve U te schrijven aan: Standard Brands Limited, 550 Sherbrooke St. W., Montreal.

SUPPORT
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

Diensten voor Familiegezondheidszorg in Ontario

U dient bekend te zijn met de vele diensten van gezondheidszorg, welke in Ontario ter beschikking staan om U of een lid van Uw gezin te helpen. **Wij raden U aan deze advertentie uit te knippen voor eventuele raadpleging.**

TANDHEELKUNDIGE DIENSTEN
De Afdeling Tandheelkunde van het Departement van Volksgezondheid omvat de volgende diensten:

- Het verstrekken van tandheelkundige verzorging in de Provinciale inrichtingen voor geesteszieken en het "Central Dental Laboratory".
- De operatie der "dental railway cars", bestemd voor de tandheelkundige zorg voor schoolkinderen in bepaalde ongeorganiseerde gebieden.
- Tandheelkundige zorg voor kinderen in georganiseerde gebieden door middel van subsidies aan plaatselijke gezondheidsdiensten.

CONTROLE OP BESMETTELIJKE ZIEKTEN
Deze valt onder de "Division of Epidemiology", welke aan alle gemeenten bijstand verleent in hun pogingen de factoren te achterhalen welke ten grondslag liggen aan het uitbreken van besmettelijke ziekten.

"HEALTH UNITS"
Een "Health Unit" is een groepering van stads- en plattelandsgemeenten, welke ten doel heeft een meer efficiente werkwijze te bereiken t.o.v. de gemeenschappelijke gezondheidszorg. Zulk een groepering kan bestaan uit graafschappen ("counties"), districten, of groepen van "townships", tesamen met hun steden of afzonderlijke gemeenten. De "Unit" werkt onder het gezag van een plaatselijke "Board of Health", welke het personeel aanstelt, bestaande uit dokters, verpleegsters, dierenartsen, gezondheids-inspecteurs, administratieve krachten.

OPENBARE HYGIENE
Deze afdeling zorgt voor regelende voorschriften en verstrekt advies aan plaatselijke hoofden van gezondheidszorg met betrekking tot voedselhygiëne, melk en melkproducten, eetgelegenheden, vuilnis opruiming, hygiënische voorzieningen in recreatieoorden, alsook in scholen, watervoorziening en rioolafvoer ten plattelande, insecten- en knaagdierenbestrijding en andere aspecten welke betrekking hebben op de openbare hygiëne ener omgeving.

VOORLICHTING EN PUBLICITEIT
Hier worden de plannen ontwikkeld ter bevordering van een betere bekendheid der bevolking van Ontario met de gezondheidsdiensten, welke haar ter beschikking staan.

BEDRIJFSHYGIENE
Deze afdeling bevordert de gezondheidszorg in de bedrijven. Werkgevers worden aangemoedigd medische en verplegingsdiensten in te stellen teneinde het algemene gezondheidspeil te handhaven.

LABORATORIA
Dit werk bestaat grotendeels uit bacteriologisch onderzoek door de medische professie betreffende besmettelijke ziekten. Een andere belangrijke functie is tevens de bacteriologische controle op melk- en watervoorzieningen.

MEDISCHE STATISTIEK
Deze afdeling treedt op in een adviserende hoedanigheid voor alle afdelingen van het Departement, wat betreft het analyseren van statistische gegevens, zowel als het voorbereiden van speciale surveys.

"NURSING BRANCH"
Deze afdeling oefent het toezicht uit op de verpleegstersopleiding over de gehele Provincie, zowel wat betreft het onderwijs zelf als de levensvoorwaarden.

"PUBLIC HEALTH NURSING"
Het voornaamste doel van deze afdeling is om plaatselijke gezondheidsdiensten te interesseren voor en behulpzaam te zijn bij het organiseren van gemeentelijke verpleegstersdiensten.

ZORG VOOR MOEDER EN KIND
De "Division of Maternal and Child Health" houdt zich bezig met aangelegenheden welke betrekking hebben op de gezondheid van de a.s. moeder, alsmede die van zuigelingen, kleuters en schoolgaande kinderen.

"MENTAL HEALTH"
Deze afdeling beheert een aantal inrichtingen voor geesteszieken, alsook hospitaal-scholen voor geestelijk gestoorde kinderen.

VOORKOMING VAN TUBERCULOSE
Ontario is zo gelukkig een doeltreffend controleprogramma te hebben ontwikkeld, dat geheel valt onder de "Division of Tuberculosis Prevention". De sanatoriums over de gehele provincie worden beheerd door vrijwilligersgroepen, met aanzienlijke financiële steun der Regering tot bijdraging in de kosten van onderhoud der patienten in deze TB hospitalen, zowel als verstrekking van subsidies voor nieuwbouw. Aangezien Roentgen doorlichting nog steeds een der beste diagnostische wapenen is in de handen der medische wetenschap, zorgt de Regering over de gehele Provincie voor verplaatsbare Roentgen-doorlichtingsuitrustingen.

REHABILITATIE
Door de instelling van een nieuwe "Division of Rehabilitation" werd het werk der rehabilitatie nauw gecoördineerd met de andere medische en aanverwante nazorg, welke gewezen geesteszieken en tuberculose patiënten nodig hebben.

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

ONTARIO DEPARTMENT OF HEALTH

Hon. M. B. Dymond, M.D., C.M., Minister — Hon. John Robarts, Prime Minister

Alle goede dingen in drieën

- **De Nederlanden** van 1845
- The Commercial Life Assurance Co.
- The Halifax Insurance Co.

(Canada's **oudste** verzekeringsmaatschappij)

Bij deze **3**
bent U voor **al Uw Verzekeringen** veilig onder dak

Hoofdkantoor: 1303 Yonge St., Toronto. Tel. 924-7311

WIJ HEBBEN WEER EEN AANTAL LEUKE BOUWPLATEN IN VOORRAAD ! !
Wilt U er gaarne een GRATIS voor Uw kinderen ontvangen? Zendt dan omgaand Uw naam en adres aan: Commercial Life, 1303 Yonge Street, Toronto.

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits
Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282
139 Albert St.
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

World Wide Travel Service
300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.
Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.
Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.
Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.
ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280
ME 5- 5661

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(5)

Driemaal trapt hij de motor over de zware compressie heen, dan kijkt hij op naar de dijk, waar het paard met slaande flanken in de wind staat.

"Aha..." zegt hij zacht, "ben jij d'r zó een, makker! Maar dan ga je de deur uit... en ráp!"

Hij trekt de motor weer op de standaard. Resoluut gaat hij naar binnen. Monsieur is nog niet gevorderd, ziet hij. Mie staat als bevroren aan de overkant van de tafel; hij informeert indringerig naar de toestand van haar Vader, terwijl zijn ogen het interieur nauwkeurig opnemen.

"Jouw paard?" vraagt de dokter kort.

"Van m'n baas tenminste," grapt Nico kwajongensachtig.

"Om 't even, lummel," grauwt de dorpsdokter. "Maar als jij niet als de haidewietwa maakt dat je wegkomt met die knol, voordat het stomme dier het op z'n longen krijgt, zal ik de koets huistoe rijden... en bérg je dan!"

Zijn borstelige wenkbrauwen trekken dreigend samen; die nijdige ogen geven het boerenjoch gevoelig op z'n ziel.

"Mijn best!" Het is een groothouwertje, waarmee hij de vlucht dekt, dan is hij verdwenen.

Voordat de dokter — en nu definitief — verdwijnt, staande bij de deur, half in het portaal, zegt hij verwijtend: "Dat is niks voor je, meid. Jij zal ze beter tegenkomen."

Dat doet haar zo machtig goed, dat ze niet direct een weerwoord vinden kan.

Hier is weer iemand, die háár zorgen helpt dragen, juist op het moment dat ze zich verloren meende. Dat God daar nou toch zo'n goddeloze dokter voor sturen moet. Moet ze nu "dank-u" tegen hem zeggen? Hij wacht. Waarop? "Hij heeft u geroepen... vannacht...", verklaart ze.

Mensenkennis heeft hij wel en hier in de buurt kent hij het volk van haver tot gort. Juist! Precies wat hij dacht! Die schelm zag een kansje, uit dankbaarheid! Je moet ze maar proeven, zei de waard. Och kind, wat zal het leven je nog een watjekou links en rechts geven, voordat je eindelijk van kind méns bent geworden.

"Betekent niks-niemendal," diskwalificeert hij de rit van de boerenknecht. "Die lui gaan voor een zwijn ook naar het dorp." Hij weet niet, hóe dicht hij bij de waarheid is, als hij bedenkt dat het dan wel eens heel wat bereidwilliger kon gaan dan in dit geval.

Mie wéét dat, want nu ziet ze — och, de dag staat buiten aan de grauwe hemel en alles ziet er dan zo anders uit dan in de onmetelijke duisternis van de nacht — ze ziet, hoe de boer hielp, omdat het per se niet anders kón. Pingelde hij van deze dienst nog niet af, toen hij zei: "Het kan beslist niet tot morgen wachten?"

Maar hoe moet dat dan met haar dankbaarheid voor de verleende hulp?

Dokter Van Loon ziet haar getob. "Kop op, meiske...! En denk om die compressen. Hoe eer, hoe beter!"

Dan gaat hij; ze hoort zijn motor woest knetteren tegen de dijkhelling en ze ziet hem maaien met zijn lange benen, om niet van het paadje te glibberen. Even maar, want ze gaat jachtig aan het werk: compressen, zorg voor Vader, zorg... zorg... zorg. Maar die grootste zorg, die zorg om de brutale aanwezigheid van Nico, is verdwenen. Met een paar wollen doeken gaat ze behoedzaam de slaapkamer binnen. Zacht, dat de zieke haar niet hoort...

Uit het schemerdonker klinkt zijn stem haar tegen, hees-fluisterend, zwak: "Kom hier naast me zitten, Mieke..."

Ja, maar dat kan immers niet; de dokter verbood het, nog geen kwartier geleden. "U mag absoluut niet spreken van de dokter, Vader."

Ze kan zijn verdrietige glimlach niet zien; ze wenst dat ook niet. Zij en niemand anders is aangesteld als de verpleegster van Vader. Compressen en rust, dat is haar opdracht.

"Als ik het nu niet doe... het zal niet lang meer kunnen, dat heb je toch wel begrepen."

Weg verpleegster! Zó smekend, zó van Vader tot dochter klinkt zijn stem dat ze zonder meer bezwijkt. Een bang, bedroefd kind zegt alleen nog: "U mag niet... Vader... Ik... alleen..."

Snikkend zit ze op de stoel naast zijn bed. Dit is toch het dieptepunt van alle leed, die afscheid van de enige mens die haar overbleef.

Op de grens van dood en leven heeft God dan nog kracht gelegd in die afgetobde pottenschipper, dat hij zeggen kan: "Toe nou maar, toe nou maar, kindje. Dat zal de grote Stuurman toch wel het beste weten, waar ons scheepje stranden zal?"

Eeuwigheidskracht ligt in die woorden. Ze zijn machtig om weer even de zorgen van haar schouders af te nemen, nu ze dreigt te bezwijken. Wentel je zorg op de Here, Mieke, Hij zorgt voor je... Dat is hetzelfde toch? Je schouders wennen wel aan het dragen, je wordt er al sterker door, maar het tevéél, wentel dat maar af... De grote Stuurman weet het.

Ze kijkt naar hem, naar zijn verstild gezicht, waar nu geen koorts en geen benauwdheid in is. Ben je zo als je sterven gaat? Of weet Vader, dat hij nog zal leven?

"Je bent al die tijd zo dapper geweest..." prijst hij, "moet je nu... op 't laatst... op 't laatst bang worden?"

Zijn handen spelen wat over het dek; Mie ziet het: Vader is nog lang niet dood. Zijn ogen staan ook nog zo helder, veel helderder dan gisteren toen hij thuiskwam. Hij zal goed gerust hebben vannacht; hij kent zijn eigen veerkracht niet. Goed, ze zal dan wel aanhoren, wat hij nog zeggen wil.

"Er zijn een paar dingen... voordat... voordat... Je móet dapper zijn, Mie, want je bent nog te jong om voortaan alleen maar verdriet te hebben..."

Hij ordent zijn gedachten; hij zet ze in 't gelid: eerst dit en dan dat.

"In de schuit... in het laatje van het roef-tafeltje, liggen lijsten van de klanten. Ik heb er bij gezet, wat ze het laatste jaar gehad hebben, zodat je ongeveer na kunt gaan, wat je er verkopen kunt... Ik heb je nooit geleerd om zelf potten te bakken, dus het gewone aardewerk moet je ook maar kopen..."

Dat moet zwaar zijn om te zeggen: al dat gesnor van testen, comforen, bloempotjes en melkkannen, zevenoorpotjes, kandelaars en theepotten heeft hij door de jaren heen zelf gemaakt. Goed, de kandelaars waren vrijwel uit de handel, maar de zevenoorpotjes deden het nog steeds en er zat winst in 't eigen werk. Enfin. "Er is een lijst met vertrouwde adressen, waar je voordelig terecht kunt."

Maar Mie wil nergens voordelig terecht. De tien jaren, dat het leven langs haar heen glijdt als een beekje op de zomerdag, hebben haar levensschuw gemaakt. Zij verzorgde de huishouding en dat was voldoende. Koppig, omdat dit leven, dat als speelgoed was, haar afgenomen dreigt te worden, zegt ze: "Ik wil niet... U mág niet..."

Als je toch helder uit je ogen kijkt en verstandig praat, is er dan reden om de balans van het leven op te maken? Is er reden om dood te gaan als je nog zo leeft als Vader nu?

Hij mist de lust — ook de tijd? — om haar te weerleggen. Het leven, de toekomst regelt dát. "Beloof me, dat je dapper zult zijn. Er zit een goede boterham in de pottenhandel en met die schuit zal je 't wel klaren. Je bent niet voor niets de dochter van een pottenschipper."

Beroep op haar trots! Dat werkt altijd, want er was, jaren geleden, die schoolmeester bij haar Vader, met een dreigement, dat haar trots het eens begeven zou en dat ze, zonder meer, sloof zou worden bij een arbeider! Ze gaat rechter zitten, minder gedrukt.

"Beloof me, dat je... dat je...", dringt hij aan.

Het spreken vermoeit hem zo. Ze zal dat voorkomen; ze zal wel toegeven en beloven. "Ik zal het wel proberen, Vader, maar ik zal zo... zo alléén zijn..."

Zo'n belofte vergt ook kracht. Ze volbrengt hem maar half, dan ziet ze het dreigende al gebeuren: zij alleen in dit huis, op de schuit en op de wereld.

"Och, m'n arm kindje... ja... maar je weet de weg... die wéét je toch, nietwaar?"

Ze knikt stom. De grote Stuurman, ja-ja, ze weet het, maar...

"Nou dan...! En ik ben zo moe... zo moe..."

Het klinkt als een verontschuldiging, dat hij haar nu aan God over moet laten. Haar leven lang heeft hij de wacht voor haar welzijn waargenomen, maar dat is nu voorbij. Hij moet gaan, hij voelt het en hij laat haar met een verontschuldiging over aan de Vader van alle Barmhartigheid.

Ze veert overeind. Hij is moe, zo moe... En zij vergat haar werk. Behoedzaam legt ze de compressen op zijn borst. Hij neemt die zorg aan met een glimlach, meer gelaten dan dankbaar, maar zo vol liefde als een lach maar zijn kan.

Hoort ze goed? Raast daar de motor van de dokter alweer over de dijk? Dan moest de dokter toch zeker ergens anders zijn, want hij kan nauwelijks heen en weer naar het dorp geweest zijn.

Ze kijkt neer op haar Vader. De dekens liggen tegen zijn kin; ze zal hem vandaag ook moeten scheren. Misschien slaapt hij, hij ligt zo stil.

Geruisloos verlaat ze de kamer, ziet in een glimp de doktersmotor de dijkhelling afrijden. Toch voor hen dus, aardig van hem, maar Vader slaapt nu, dat zal ze hem zeggen.

"Hoe is 't?" groet hij.

"Hij slaapt," zegt ze blij.

Ze ziet verschrikt hoe zijn gezicht betrekt. Met grote stappen gaat hij naar de slaapkamer. Mie heft haar hand nog, om het hem te beletten, maar hij is haar al voorbij en ze volgt, als een gestraft kind. In zijn sterke hand, harig van boven ziet ze, vat hij de pols van de pottenschipper.

Hij vloekt, kijkt haar aan en zegt, schuldbewust: "Sorry!" terwijl hij inwendig voortgaat met vloeken, omdat hij nóg te laat is.

"Is er iets?" vraagt ze gewond om zijn ruw optreden.

Dan doet hij, wat hij die ochtend bedacht, dat hij best doen kon: hij strijkt haar over het blonde haar, terwijl hij de vragende blik van haar ogen uithoudt. "Ja, kindje..." zucht hij.

"Is Vader...?"

"Hm. .. ja, ik was er al bang voor. Zijn hart weet je, hij moet het al jaren aan zijn hart gehad hebben."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Eevery word more 5¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

— —

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With great joy and gratitude to the Lord, we announce the birth of our daughter and sister

BARBARA SUSAN

Mr. and Mrs. R. Feddema.
Simon Peter.

186 King Street E.,
Bowmanville, Ontario.

September 29, 1963.

With thankful hearts to the Giver of all Life we wish to announce the birth of our son

WAYNE RANDALL

on September 30th.

A brother for Grace and Alan.

Mr. & Mrs. J. W. Luymes—Roffel.

325 Peter St. N.
Orillia, Ont.

Verloofd:

FREDA FLORENCE DE VRIES

en

ALBERT JOHN KIERS

(R.R. # 2, St. Ann's)

14 oktober 1963.

Wainfleet, Ont.

Door Gods goedheid hopen onze lieve Ouders

PETER HENDRIK WAMSTEEKER

en

BASTIAANTJE DE BOO

30 oktober D.V. de dag te herdenken waarop zij 45 jaar geleden in het huwelijk zijn verbonden.

Hun dankbare kinderen:

Coaldale, Alta.:
Wim en Rie Vander Kooy—Wamsteeker.

Winona, Ont.:
Abe en Co Wamsteeker—Koornneef.

Pijnacker, Holland:
Wim en Mary Wamsteeker—Bloemendaal.

Pijnacker, Holland:
Wim en Alie van Wijk—Wamsteeker.

Diamond City, Alta.:
Nick en Gerda Wamsteeker—van Zeggelaar.

Winona, Ont.:
Jake en Jo Wamsteeker—van Atten.

Lethbridge, Alta.:
Hank Wamsteeker, (Ann Brandsma verl.).

Edmonton, Alta.:
Wiebe en Betty Tolman—Wamsteeker.

Lethbridge, Alta.:
Berney en Rommy Wamsteeker—van der Leest.

Calgary, Alta.:
Kenneth en Theresa Karsten—Wamsteeker.

Lethbridge, Alta.:
Pete en Ena Wamsteeker—Westra.

Fort Macloud, Alta.:
Art en Tiny Wamsteeker—Uffels.

en 30 kleinkinderen.

Lethbridge, Alta.
639 - 16th Street South.

Grateful to our Covenant God we announce that our beloved parents and grandparents,

JAN JOOSSE

and

FRANCINA JOOSSE—VANLEERZEM

of R.R. 2, Sarnia, Ontario, hope to celebrate their 40th wedding anniversary on October 19, 1963.

Madeline and John Janse, Francis,
Springdale, Ont.

Harry and Lammy Joosse, Francis, William and John,
Sarnia, Ont.

Leonard and Sylvia Joosse, Susan,
Sarnia, Ont.

Catherine and John Prange, Bernard, Francis, John, Joan and Ronald,
Sarnia, Ont.

Nellie and Herman Berg, Raymond, Francis, Margaret, Joyce and John,
Sarnia, Ont.

James and Lena Joosse, John, Ivan, James, Marilyn, Gilbert and Franklin,
Georgetown, Ont.

After a lingering illness it pleased the Lord to take to Himself our dear husband, father and grandfather

ADRIAN BUIS,

at the age of 61 years.

Thanks be to God who gives us the victory through our Lord Jesus Christ.
1 Cor. 15:57

Winnipeg, Manitoba:
Antje Buis—Beens

Holland, Michigan:
George Buis
Janet Buis—Den Otter

Grand Rapids, Michigan:
Gertie Buis

Vancouver, B.C.:
Jack Buis
Elaine Buis—Bellamy

Thompson, Manitoba:
Mary van der Byl—Buis
Gerry van der Byl

Dugald, Manitoba:
Bertha Vaags—Buis
William Vaags

Nugegoda, Ceylon:
Dianne van Hoff—Buis
Aubrey van Hoff

Winnipeg, Manitoba:
Wilma van der Ploeg—Buis
Albert van der Ploeg
Audrey Buis
Greta Buis

and grandchildren.

October 5, 1963.

Winnipeg 15,
315 Melbourne Ave.

The Greater Winnipeg Society for Christian Education mourns the loss of one of its first members and old boardmember

Mr. A. BUIS.

May the Lord comfort and sustain the bereaved.

J. Visser, President.
L. Pop, Secretary.

Today the Lord has taken with Him in heaven our beloved nephew and cousin

CORNELIS BAARDA,

at the age of 23 years.

October 14th, 1963.
Dunnville, Ont.

Cochrane, Ont.:
G. Baarda.
B. Baarda—Visser.
Smithville, Ont.:
P. Baarda.
St. Catharines, Ont.:
U. Beeksma—Baarda.
Smithville, Ont.:
H. Baarda.
W. Baarda—Sprik.
and children.

On Thanksgiving Day morning, the Lord took unto Himself into eternal glory our brother

SIMON VANDER KOOY.

Being an elder in our congregation, he has now been promoted to higher service in the church in heaven.

Rev. 14:13.

We gratefully remember his labours in the church of Brampton and it is our earnest prayer that God may comfort his grieving wife and children.

The Consistory of the Immanuel Christian Reformed Church of Brampton, Ont.

For sale:

ONE MANUAL ELECTRONIC ORGAN

"Minchell". Suitable for small church or home. One octave in the pedal. $ 595.00. For appointment call NO 2-8771 or write: Mr. Peter Spoelstra, 71 Green Road, Stoney Creek, Ont.

For sale:

ORGAN

2 manual, full petal board, 17 sets of reeds. Excellent condition. Reasonable. Call 643-3244 or write to: Mr. J. Venhuizen, Group 4, Box 8, Fruitland, Ont.

---

150 Acre Dairy Farm

met melkcontract.

120 Acre bewerkbaar. 30 acre bos. 7 kamer huis met drie slaapkamers, voorkamer, grote keuken en diningroom. Barn met stanchions en water. Melkhuis, varkenshok en garage. Kleigrond. Vee is Holstein en Jersey. Bulk cooler. Alle nodige machinerieën. De barn is vol hooi. En de silo vol corn. Dicht bij school en kerk.

Vraagprijs $ 30.000. Down $ 9.000.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Which Christian farmer has a steady job (as of the new year) for an

EXPERIENCED FARM-HAND

single, 23, who is willing to do a good piece of work, is a member of the Christian Reformed Church, and who has learned the grace of God in a prison. Please write to No. 1651, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wist U dat meer dan de helft van onze afnemers hun tweede haard binnen een jaar bestelden? BESTEL nu Uw

E. M. JAARSMA KOLENHAARD

Kleurenkeuze zwart, grijs of bruin. Prijzen vanaf $ 170.00.

L. Kouwen, 258 Weir Street N., Hamilton, Ont. Phone LI 9-5715.

TE KOOP:

Natuurstenen huis

met 2 slaapkamers, modern bad, keuken & woonkamer. Vlakbij Chr. Ref. Church. Er zijn 2 greenhouses, 6000 vierkante voet. Nieuwe verwarmingsinstallatie. Alles modern ingericht, genoeg grond voor uitbreiding. Dit alles te koop op zeer voordelige voorwaarden.

Schrijf of phone aan

FR. HARKEMA
Agent voor H. S. Hare Real Estate
82 Main Street N.,
Brampton, Ont.
Phone 451-2390 or 451-2327

---

200 Acre Modern Dairy Farm

with a 15 can milkcontract.

50 Holstein milking cows, 20 young heifers and calves (Holstein). One-year-old barn with stable-cleaner. Large milkhouse with 36-can bulk-cooler. One 3-bedroom bungalow and 1 smaller house. New impl. shed. Good line of machinery. Yearly income $ 20,000. Asking $ 100,000. This farm can be bought with only $ 15,000 down.

Call: Wm. Bruinekool
R.R. # 1, JORDAN, ONT.
Phone LO 2-5697 Vineland.

Rep. F. L. Laundry Real Estate Ltd., Beamsville, Ont.

Recensie betreffende Gestaal,

overgenomen uit een der grootste weekbladen van Nederland ("De Spiegel"), van mei '61:

Door een deskundig onderzoek van vier en half jaar is gebleken dat bij een geregeld gebruik van Gestaal uiteindelijk aanvallen van Astma uitblijven, alsook Bronchitus.

Het stofwiselingsproces wordt veel effectiever. Ook de spijsvertering, stoelgang, cel-ademhaling, enz. En vooral het zuurstof transport van longen naar weefsel-cellen.

Er verschijnen dan ook geregeld dankbetuigingen in bovengenoemd weekblad van gebruikers van Gestaal die bevrijdt zijn van Astma en Bronchitus.

Het wettig gepatenteerde product "Gestaal" wordt dan ook door meerdere artsen aanbevolen.

Vraagt Uw Dutch Grocery of Drugstore naar

GESTAAL

of schrijf aan

M. VAN HERMON
620 Parkinson Rd., Woodstock, Ont.

Alleenvertegenwoordiger van GESTAAL voor geheel Canada.

Holland Construction Co.

Wolverton Rd. — Phone
GRIMSBY, R.R. 1 — WH 5-4012

Speciaal in Greenhouse Constructie

en aanbiedingen van nieuw cedar of redwood materiaal voor zelfbouwers, tevens Hotbedsash, Putty & Nails enz.

KOOP NU GOEDKOOP GREENHOUSE GLAS

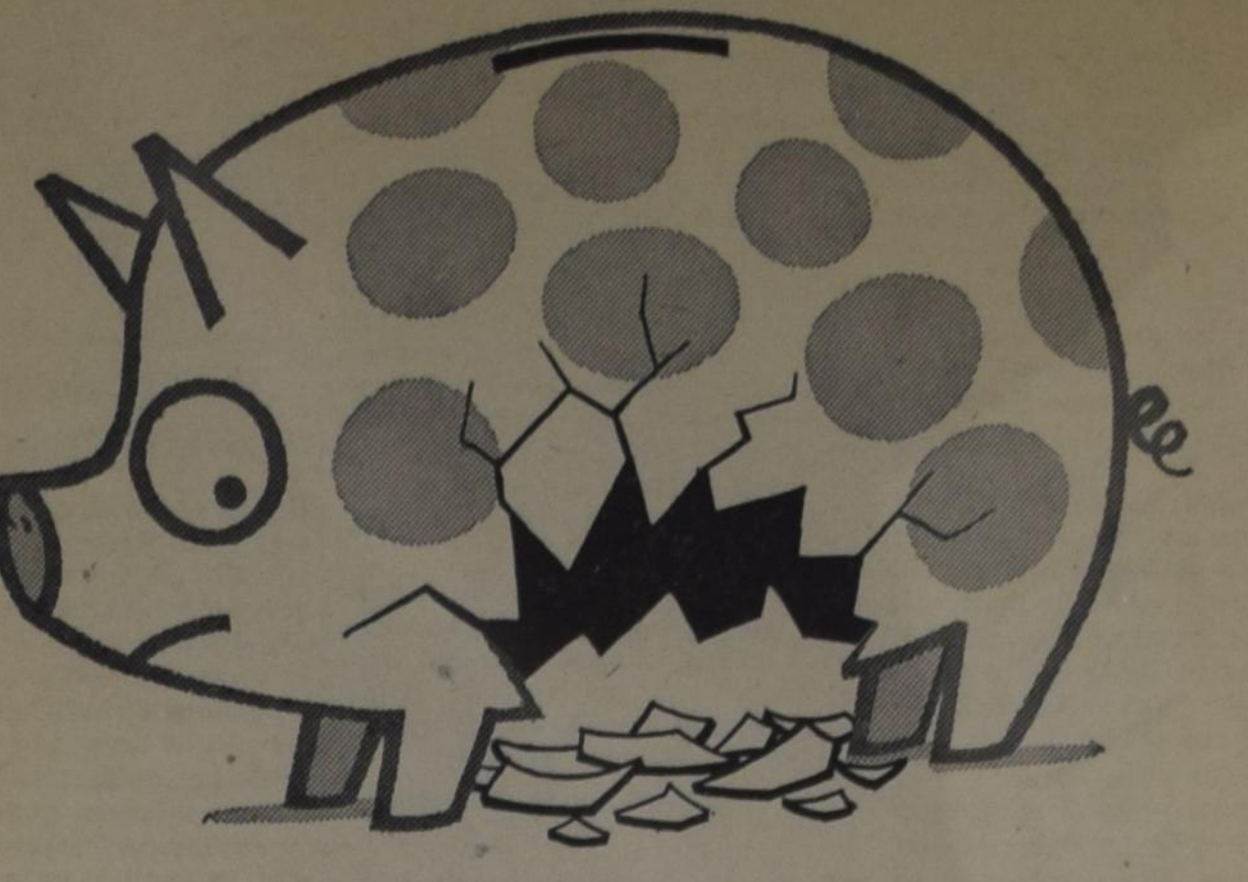

VALT HET SPAREN TEGEN?

Koop Canada Savings Bonds bij de Scotiabank op gemakkelijke termijnen

Op deze manier kan bijna iedereen meer sparen! Contant gekocht of op termijnbetaling, Canada Savings Bonds zijn een uitstekende belegging voor U. Wacht niet — bezoek spoedig Uw dichtstbijzijnde Scotia filiaal. Zij helpen U met alles.

ScotiaBANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

CSN-1

De Wereld een Wachtkamer

Een bepaalde firma vroeg per advertentie een marconist. U weet wel, zo iemand die met morseseinen kan werken. Een aantal van de sollicitanten werd opgeroepen. Om een uur of tien was de wachtkamer volgelopen met jonge mannen, die de betrekking wilden hebben. Op één van de deuren stond met duidelijke letters "DIRECTIE" en de aanwezigen verwachtten dan ook niet anders dan dat die deur zou opengaan om hen één voor één binnen te laten.

Maar er gebeurde niets. Toen de sollicitanten zo een half uurtje hadden zitten wachten, begonnen zij wat te verzitten. Sommigen hadden met elkaar kennis gemaakt en met elkaar gesproken, maar langzamerhand begon men zich af te vragen waarom het zo lang moest duren voordat iemand werd binnengelaten.

De deur bleef maar dicht. Na nog een half uur staken sommigen hun misnoegen niet langer onder stoelen of banken. Wat was dit voor een manier? Een fraaie zaak! Dit wachten beloofde niet veel goeds. De behandeling zou later wel net zo zijn. Een enkeling maakte al toespelingen op weggeen. 't Had immers geen zin. Wanneer daar een sollicitant binnen was, dan kon dus elke sollicitant minstens een uur in beslag nemen. En de laatst binnengekomenen rekenden al uit, dat die dag niet voldoende zou blijken te zijn.

Tot grote verbazing kwam om half twaalf nog iemand de wachtkamer binnen. Men was inmiddels zo één geworden in de verontwaardiging, dat de man met een soort hoongelach werd ontvangen.

"Je kunt meteen wel weer naar huis gaan! Kom de volgende week maar eens terug," werd hem toegevoegd.

De nieuwe bezoeker trok zich er echter niets van aan, maar ging rustig zitten, alsof de opmerkingen niet aan hem gericht waren.

Maar tot grote verbijstering van allen stond hij nauwelijks twee minuten later weer op, begaf zich naar de directiekamer en ging, na even geklopt te hebben, binnen. Achter hem viel een diep stilzwijgen over zoveel brutaliteit.

En het duurde nog geen tien minuten of de man kwam weer terug en zei: "Het spijt me, maar jullie kunnen wel naar huis gaan, want ik ben aangenomen".

Nu kende de verontwaardiging geen grenzen. "Hoe kom je erbij? Wat denk je wel? Je komt net binnen of je gaat de kamer in en nu zul je ons nog vertellen, dat je aangenomen bent ook?"

De man moest natuurlijk verantwoording afleggen. En het werd een zeer eenvoudige verklaring.

"Kijk," zei hij, "het is allemaal erg eenvoudig. Toen ik binnenkwam hoorde ik heel zwakke morseseinen. En toen ik ernaar luisterde, hoorde ik dat die morseseinen zeiden: 'Wie dit hoort, mag binnenkomen en wordt aangenomen'. Ik ben naar binnen gegaan en ik ben aangenomen."

Sedert de pinksterdag is onze wereld zo'n wachtkamer. Op de pinksterdag is Jezus, die naar de hemel was gegaan, bij Zijn discipelen terug gekomen. Niet meer in Zijn aardse verschijning, maar nu met Zijn Geest. Voor die tijd kon Hij zeggen: Ga maar daar en daar heen, dan ben Ik daar. Maar nu is Hij overal, waar van Hem gesproken wordt.

Sedert de pinksterdag is Jezus in de wereld Met Zijn Geest, dat wil zeggen: met Zijn stem. Die stem is niet hard. Je kunt er gemakkelijk overheen praten. Dat doen wij dan ook in deze grote wachtkamer. Wij kankeren maar raak. "Waar wachten wij op," vragen wij ons af. "Ik stap er maar uit," zegt iemand anders. "Het heeft geen enkele zin," zegt een derde. En zo praten wij maar. Maar wij horen Zijn seinen niet. Het is een heel eenvoudige boodschap, die Hij door de wachtkamer seint. "Wie dit hoort, mag binnen komen en wordt aangenomen." Er werden immers marconisten gevraagd. Zo werden er vandaag nog mensen gevraagd, die luisteren willen en dan opstaan om binnen te gaan.

De stem van de Heilige Geest is geen harde stem. De kranten- en de radioberichten schreeuwen veel harder. Maar wij moeten eens even stil worden en luisteren. Dan horen wij Hem. Hij roept ons om binnen te komen, want Hij is vlakbij.

Uit: "Onderweg" — E. Pijlman

Drayton Calvin Christian School is in need of a

PRINCIPAL

for the current schoolyear. Please contact G. Lubberts, Secr., R.R. # 2, Drayton, Ont.

FIRST-CLASS BARBER WANTED

in one of the most distinctive shops in the West. European-trained barbers are welcome to apply. Please write, stating full particulars as to training, experience, age, marital status, etc. to this paper under no. 1648, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FARMS - FARMS FARMS

Free Catalogue

describing many choice dairy and mixed farms in the Niagara Area, up to 400 acres. Write
GEO. DUGAN, REALTOR,
18 King St., Welland, Ont.

SCHEMA VAN HET PLAN

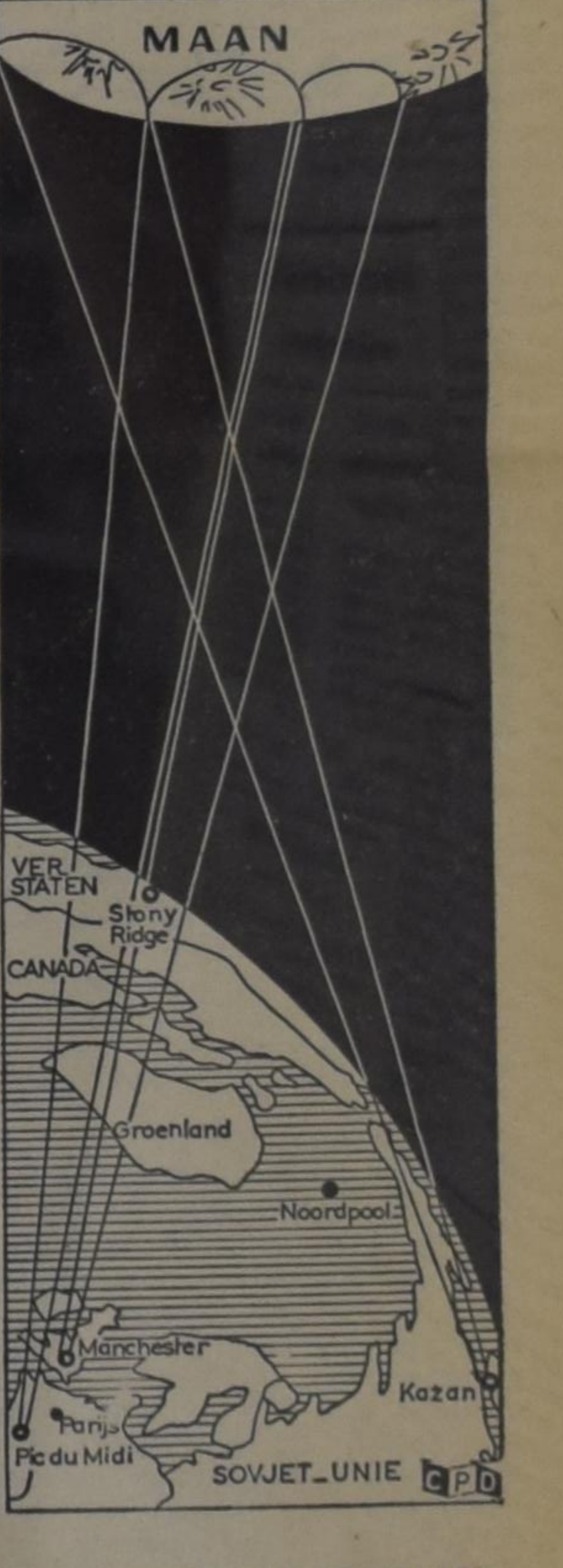

PASFOTO VAN DE MAAN

De Verenigde Staten, Engeland, Frankrijk en Japan zullen in de loop van dit jaar gezamenlijk een greep naar de maan doen. Deze vierlanden zullen het gehele maanoppervlak in foto brengen. In de omgeving van Los Angelos (Ver. Staten, is reeds een speciale 'maanwacht' voor dit doel gebouwd. Verder zijn voor het projekt ingeschakeld de sterrenwacht van Pic du Midi (Frankrijk), de sterrenwacht van Manchester (Engeland), en de Kazan-sterrenwacht in Japan.

Elk van deze posten maakt gebruik van een 60 cm reflecterende telescoop om de maan te fotograferen. Er zijn speciale snelle planeet-camera's voor dit plan ontworpen.

In september van dit jaar zal men in Parijs een conferentie houden over het plan, dat tot resultaat zal hebben dat men over ongeveer vijf jaar een enorme 'pasfoto' van de maan bezit. Dit is van groot wetenschappelijk belang.

CHRISTIAN CC COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

The Independent order of Foresters (I.O.O.F.)

In view of the fact that an increased activity is noticed by the above mentioned organization, many of our readers would like to be informed as to its character and aims. The information in his article has been taken from a report compiled for and presented to Classis Alberta South of the Christian Reformed Church.

DEFINITION OF A LODGE

Studying Synod's objection against lodges, we found that a typical lodge operates on a religious ritual, demands from its members an oath and secrecy, associates its members in religious exercises, including prayers which avoid the use of Christ's name, a syncretism which treats all religions alike, predicates man's hope of eternal life on moral conduct and provides a burial ceremony which declares all deceased lodgemen as having gone to eternal bliss, even though they made their thought and walk conformable to the world.

CHARACTERISTICS OF A LODGE

From this description we can take five main characteristics:

1. The Lodge denies the true God
2. The Lodge teaches Salvation by Works
3. The Lodge profanes the Oath
4. The Lodge practices objectionable Secrecy
5. The Lodge fosters Worldliness.

VARIOUS ORDERS

There are in existence, according to Stevens' Cyclopedia of Fraternities, at least six lodges which bear the name of Foresters: The Foresters of America, the Independent Order of Foresters, the Catholic Order of Foresters, and several minor organizations. We only concerned ourselves with The Independent Order of Foresters.

HISTORY OF THE FORESTERS

"History of the Independent Order of Forestry" was published by Hunter, Rose and Company, Toronto, Canada. As far back in history as the time noted for the escapades of Robin Hood and his Merrie Men of Sherwood Forest, a group of men who were employed in trusted positions in the King's forests, banded themselves into a fraternity, the purpose being to render mutual aid to their fraternal brothers in the time of need. They became known as The Foresters and for hundreds of years admission into their fraternity was jealously guarded and restricted to men of such employment. Hundreds of years after the founding of this fraternity, reorganizations were made and membership, although difficult to obtain, was opened to all men of good standing. The fraternity became known as the Ancient Order of Foresters. In 1874 the first Court was established in the United States of America and became the Independent Order of Foresters. Since then Courts, (i.e. locals) were opened throughout the United States and Canada.

CHARACTERISTICS OF THE FORESTERS

1) GOD: Article 3 of the "Forester's Creed" (so called by them) reads: "We believe in God, in the greatness of our country and the practice of Democracy". The prayers have nothing distinctively Christian about them. Anyone who believes in a god may become a member of I.O.O.F. Only atheists are barred. The ceremonies have quotations from Scripture . . . totally out of context . . . and there is never any reference to the Second or Third Person of the Blessed Trinity. A few quotes will elucidate this: In the opening ceremony the Chief Ranger says, " . . . May we be moderate in all things and strive to promote concord among our fellowmen regardless of creed or nationality. We will sing one verse of the National Anthem at the conclusion of which the Orator will address the Throne of Grace".

Orator: Great and merciful God, assembled in Thy Holy Name, we humbly invoke Thy blessing not only upon the members of this Court but upon Thy people everywhere. Incline our hearts to do Thy will; teach us to be wise, moderate and just in all our actions and courteous and forgiving to one another. Inspire us to make Truth, Justice and Charity the foundaiton of all our acts; and to Thee be ascribed all the glory and praise, now and forevermore. All members say: Amen.

Vice Chief Ranger: Brethren, join me in saluting our Chief Ranger, (left hand over heart, left foot slightly advanced). (Page 4 "Official ritual of the Independent Order of Foresters for Subordinate and Companion Courts", revised November 11th, 1960).

In the ceremony for the Installation of the Orator the Supreme Chief Ranger says: "Brother Orator, you have been chosen to fill an honorable position in the Court. I trust you will always perform the duties of your office with due solemnity and dignity; and that our humble prayers to our Heavenly Father will be rendered by you, with all reverence and devoutness." (page 15 Ritual).

You may ask: Why do the Foresters not mention the Trinity? To this we received the following answer: "Nothing relative to religious creeds is included in the ritual". Or, as an instruction booklet for new members states "The Religious Beliefs . . . of people are sacred to themselves and concern no other person" (page 17 of "What does it Mean"). But why do you never mention Jesus? To this the Past Chief Ranger answers to the initiate: "We are non-sectarian" (page 7 Ritual). To believe that Jesus is God is therefore sectarian.

"We do not assume to judge among creeds" (page 7 Ritual). This also includes, as was asserted, Mohammedanism, Buddhism and in fact all religions of the world. The God of the Foresters resembles in many instances Allah of the Mohammedans (we have to protect ourselves against Fatum) and with approval the Rubainat the Mohammedan Omar Khannam is quoted:

The Moving Finger writes; and having writ,
Moves on: nor all the Piety nor Wit
Shall lure it back to concel half a line,
Nor all thy Tears wash out a Word of it."

(page 1, "What Does It Mean)."

2) SALVATION: The Forestry has a plan of salvation. It distinctly teaches that there is a blessed hereafter ("the High Court above") to which will go all good Foresters by the good they do in this life. They teach that all men are God's children and that God is the Father of all men. It is the humanistic idea of Brotherhood of Men (without reconciliation to that Father). Page 4 of the Ritual said (see above) that "the members of this court" are "Thy people", page 15 (see above) mentions again "our Heavenly Father". Therefore the Nomination Certificate states: "The Foresters have learned that each of us is the other's brother for each of us is the son of the same Father". The new member will "learn a new meaning of fraternalism . . . the true essence of fraternalism . . . the true essence of the Brotherhood of men".

In this natural religion no mediator is necessary. In the Standard Bearers' Lecture, the color Red in their Banner is explained as follows: "Red is a standard color in the Bow the Creator has placed in the Heavens, as a sign of His everlasting faithfulness and of His unbounded Benevolence to us, the creatures of His hand". Blue, the third color of the Order reminds of "deep obligations to an All-Wise Creator whose beneficence to us is manifested in divers and mysterious ways . . . above all in endowing us with intellects to understand these and all other great mercies vouchsafed to us by an All-merciful Father". (pages 21 and 22 Ritual).

This leads to self-salvation, taught e.g. in the same Lecture to the members of the Order. The explanation of Red is followed by the admonition: "We trust, from henceforth, whenever your eye rests upon this color you will be inspired to greater deeds of Benevolence and Charity, as well as to a more devout sense of gratitude to the "Giver of every good and perfect gift". Let it be your aim day by day to become better and better". Of Benevolence (the password) he says: "Imitate her example and it will be well with thee; for it is written "To do good and to distribute forget not, for with such sacrifices God is well pleased". Work together in Concord for the good of Humanity." (pages 21 and 22 Ritual).

If members thus work in this court they will get to the Heavenly Court above. This becomes plain from the Closing Ceremony at the end of each meeting. The Chief Ranger says: "The Orator will invoke the Divine Blessing".

Orator: "We pray Thy Blessing upon our efforts to make Thy Kingdom come on earth and we earnestly beseech Thee to grant to each of us wisdom and strength, to walk in the path of peace, virtue and morality . . . bring us to Thy Heavenly Court where we shall see Thee face to face and praise Thee as we ought. Amen" (pages 5 and 6 Ritual). The same Christless way of salvation we find in the burial ceremony (used mainly for higher officers): "May we have strength from on high to so regulate our conduct that guided by the dictates of unerring wisdom, we may enjoy . . . that tranquility which flows from an unsullied conscience even "the peace of God which passeth all understanding" (page 42).

(To be continued.)

Whooping Cranes Flying South

Adult whooping cranes and their young-of-the-year will soon start the long, dangerous 2,500-mile flight from Wood Buffalo National Park in northern Alberta to the Aransas National Wildlife Refuge in Texas. National Resources Minister Arthur Laing today reported that an aerial survey by Canadian Wildlife Service biologists last week revealed a concentration of 11 adults and 2 young, the latter able to fly strongly, on the main breeding ground area.

Last spring only 28 of the large, white cranes headed from their winter home in Texas. Those 28 birds were all that remained of the world's wild whooping crane population. Mr. Laing urged hunters in Alberta and Saskatchewan to be particularly careful this year not to shoot a whooping crane. He said that although whooping cranes are protected by law in Canada and the United States there are real dangers during the long flight southward. In addition to the natural hazards of such a flight there is the possibility that a careless, inexperienced waterfowl hunter might kill a whooper in error. He added that no hunter would want it on his conscience that he contributed to the extinction of a species.

Mr. Laing said that surveys early this summer indicated a poor nesting season in Canada. However, later observations revealed that three young birds hatched this summer. They were observed by biologists of the Canadian Wildlife Service conducting aerial surveys in Wood Buffalo Park. Reports on the progress of their flights to Texas are anxiously awaited.

During 1962, 38 whooping cranes migrated northward into Canada but only 32 birds returned. Six birds were lost during that period and no young were produced. During the winter of 1962-63 four additional birds were lost on the wintering grounds, reducing the population to 28. The production of at least three birds this summer was most welcome news as the loss of ten birds in one year again reduced the population to a dangerously low level.

Adult whooping cranes are snowy white except for their wing tips, which are black and their foreheads which are unfeathered and are dark red. The birds stand five feet tall and have a wing spread of seven feet in flight. Young whooping cranes are as big as the adults by the time they start south in autumn. However, their plumage is brownish grey rather than white and they lack the red patch on the forehead.

Living Death

Is this, my Lord, is this a man?
This skinclad cranium, blank statue eyes,
The broken bird's neck, ceraceous nose;
Cavernous mouth sucks wisps of life,
Expels it eagerly in wistful sighs.
Skeletal frame, sear Auschwitz arms;
The fossil fingers twitch bereaved from rule,
And common shroud betrays the jagged knees.
Was this once in Thy image God, this withered,
Gasping corpse, at waste here in ward ten?
Dear Lord, deliver him; conclude his feud with death,
So we may sow this shriveled seed
In cold, dark earth — to bloom on Thy great day.

Deliver also me from living death.
Dim spirit bound in my mind's morgue
By morbid cogitation which clogs
My colding blood: The chilling certainty
That this fond flesh of mine shall once
Meet stark corruption. Unfetter me Redeemer,
Thaw now my frozen lips; let me repeat
Job's timeless creed, sealed by Thy blood
So warmly shed in better dispensation.
I have my flesh in heaven as a pledge
That Thou, Alpha and Omega, wilt raise me on Thy day.
My desiccated husk transformed immortally,
Made like unto the glorious body of my Lord.

Rienk Koat

Message of the President

to the Banff and Unionville Conferences

With great joy I welcome you all, in Unionville and in Banff, to this study conference.

We receive these conferences as a great blessing from our God Whom we call our heavenly Father in Christ, our Lord.

On behalf of the ARSS I welcome you all. Many of you are members already of our Association. We still would like to have many more members. If you appreciate what you see us doing for you or for your sons and daughters, please do not hesitate to become a member or an associate member of the ARSS.

Let me report a few items of interest.

Some of you will remember that last year I spoke at the evening meeting in Unionville about the Magna Charta and explained the constitution under which we were operating at that time. I tried to prove that specialization in office goes far back in history.

Later on I was told that I spoke extremely slowly and hesitantly. They said I had a tired, embarrassed look. I created the image of a man suffering from shoes an inch too short for his feet. Some pitied me because of my fat man's misery. Needless to say, I deeply appreciated all these sympathetic feelings. I might add however that I was not suffering as much from the growing pains of the ARSS at that time as I have at other times.

However, I may now announce that the ARSS got new shoes. Our new revised constitution is waiting for you in the reading room. Take as many as you can wisely use (They are available from the secretary, 139 Geneva St., St. Catharines, Ontario).

If the shoe fits, put it on. I use this expression not in *malam partem* (in a bad sense) but definitely in *bonam partem* (in a friendly way). We hope that this constitution will stand for at least a number of years.

Let me add in all earnestness that if this constitution does not fit you, I think it is because you do not fit in the ARSS.

Looking back on last year I may say that now the ARSS is a bit better organized. We have had our regular meetings. The membership meeting was well attended. New board members have been elected in accordance with the constitution. But we are also expanding our activities.

I may tell that we have received a request of the Board of the Ontario Alliance of Chr. Schools to organize a study-conference for teachers next summer. Our hope is that this will become a kind of summer school. The ARSS is eager to give our teachers such training which is extremely necessary and which they will possibly not receive otherwise. A committee has been appointed to work out details and plans and the matter will be considered at our next board meeting in November.

An other area of our activity is formed by the existing study conferences. We have one more this year than last year. Yet the attendance at the first Unionville Conference has not suffered from the second one which will be held at the end of September in a slightly different setup.

I mention briefly our monthly Bulletin, which now reaches more than 6000 homes each month. We appreciate deeply the cooperation of the publishers of this Christian cultural weekly. (Additional copies of the Bulletin can be secured from Mr. Peter Speelman, 10 Golfdown Dr., Rexdale, Ontario.)

I mention also our university study groups. At this time I would like to congratulate the Groen Club of Calvin College and Seminary most heartily on their tenth anniversary.

We in the ARSS are deeply concerned with the welfare of our students. We always feel that much more should be done to help them. Boys and girls studying at universities and teachers colleges in Canada: remember in all your problems at secular institutions that we in the ARSS are going to try to assist you as soon as possible. We shall continue to pray that soon a door may be opened that we may assist you more effectively in your important work and study. Keep up the work of the study clubs, even if some meetings are not as enlightening and inspiring as you might have hoped.

Looking over the field of the academic enterprise I am inclined to exclaim with the poet of the Old Testament: *Ad Matai*: Lord, how long!

In Scripture we read about the early Christians in Thessalonica: These men have turned the world upside down. Never were the enemies more right. Sometimes they understand us better than our brothers do.

Let me refer to two reports I read recently.

In a certain ecclesiastical report, our brethren appeal to common grace in order to excuse themselves for not bowing to the Lordship of Christ.

In an educational report our brethren state that we have *two* sources of knowledge: reason and revelation. They appeal to reason in order to excuse themselves for not bowing before the absolute authority of God's special revelation. With neither appeal will they turn the world upside down.

Ad Matai: How long do we have to say the same things over and over again? How much we need our University! When will we begin with our Scientific Institute?

Let us keep the goal before us and continue in faith. The same God who turned a pagan world upside down is also able to do this same with the 'post-Christian' world in which we live. Let us pray and work and build.

Remkes Kooistra

Dr. P. Y. DE JONG Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE GOSPEL OF MARK

No. 5

THE KING PROCLAIMS THE YEAR OF JUBILEE

(Mark 2:1-22)

BACKGROUND NOTES

What a change took place in Israel, when Jesus came!

From every city and town the people flocked to hear him. Multitudes dropped their daily work at the announcement that the man of Nazareth was near. The heavy-laden opened to him the sorrows of their hearts. The healthy brought their sick. Old and young were drawn by his mysterious presence. Hard-bitten Roman soldiers cocked their ears, while scribes and Pharisees puzzled about his popularity. Jewry wasn't the same, when Christ passed through the land.

It is well for us to note this, since we take the Biblical record of this change for granted. What caused the change? The key is found in the simple statement that **he spake the word unto them.** (vs. 2) The eternal Word proclaims the word which alone can make men free. Herein is revealed with power God's purposes of redemption in the Son whom he sent into the world. That makes the hearing of the word such a crucial matter in men's lives. It arouses curiosity. It stirs up opposition. It produces God-ordained and God-directed faith. The word makes all the difference in the world.

Why the word makes all the difference is clearly explained in this passage. By this means God does his saving work in the world. That word is the fulfilment of his sovereign counsel already made known in the Old Testament. Hence to understand the New Testament we must study it in the light of Old Testament promises and predictions. God honors his own word.

And the word here proclaimed with power is a fulfilment especially of God's ordinance concerning the Year of Jubilee. The rules for celebrating this year are given in Leviticus 25:8-55. Read this section carefully. It was to be kept every fiftieth year; hence one full year after seven "sabbath" years had come to an end. Slaves were to be set free. Houses and lands were to be returned to the original owners of their heirs. Why? Because God desired to bring all things to their original, God-prescribed condition. Sin wrenches and ruins all human relations, thus bringing unhappiness, injustice and death. Only grace can redeem and restore. This is God's purpose with his saving grace. And the vivid picture and guarantee of this was for Israel the Year of Jubilee. In Christ this is completely fulfilled, for he is the Mediator of divine grace. He makes all things new by his word and work of grace. The beginning of that fulfilment is announced in the passage for our study tonight. Unless we see this clearly, we will find in Mark 2 only a series of isolated incidents which happened long ago and don't have much real meaning for us today. Discuss in details the regulations for the Year of Jubilee. In what sense does grace restore the life of men? How is this connected with the preaching of the word? Contrast this method of restoring human life with the revolutionary means preached by Communism, etc. Show how Christ is both the messenger and the message of God's word of grace. What does this tell you about the nature of preaching today? Show how the gospel is always both a personal and a social reformation.

THE OUTLINE

1. **The preaching of the liberating Word** (vs. 1-2)
The first and fundamental aspect of the approaching Year of Jubilee is the pure preaching of the Word. The importance of this as the means which God uses cannot be overemphasized. Hence we should be deeply concerned about pure preaching also today. How is true preaching connected with Christ's person and preaching?
Notice how God draws men unto Christ. Here he even uses idle curiosity. This may become a stepping-stone either to faith or unbelief. No one can remain neutral in the presence of the word. This passage illustrates this powerfully. Whatever follows in this story also proceeds from the preaching. Not the miracles but the word are the heart of Christ's self-revelation. In what frame of mind do we attend preaching? Why is it impossible to remain neutral when the word is preached?

2. **The healing of our lives** (vs. 3-12)
Here the power of the word is demonstrated. What is palsy? Show how seemingly useless this man's life had become for daily life. Notice also how others, prompted by faith, bring him. What kind of faith was this? Can anyone be saved by means of another's faith? What does this tell us about our duty to bring others to Christ?
The Savior who speaks the liberating word first announces the forgiveness of this man's sins. Why does Christ begin with this? What is forgiveness of sins? In what sense are all sicknesses related to our sins? The miracle is used by Christ above all to proclaim himself as the Savior, the son of man who had authority to forgive sins. Show how every permanent blessing in God's renewed and redeemed creation, prefigured by the O.T. Year of Jubilee, presupposes and is preceded by the forgiveness of sins. How are our daily blessings, etc., related to this new and saving relation to God in Christ Jesus? What do you think about the wholehearted response of the crowd? (vs. 12) Was this an evidence of saving faith in Christ? Can unsaved people ever glorify God? Explain your answer.

3. **The requisition of men's lives** (vs. 13-14)
In this new world-order, this new society of the Year of Jubilee which Christ ushers in, God makes use of the lives of men. He redeems them through Christ for the purpose of making them his true and willing servants. He lays his hand upon them by his word and claims the totality of their lives for his service. This is evident from Christ's call of Levi, better known by the new name of "Matthew" which he received. Prove that the two names refer to the same man. (Matt. 10:3 and comparing Mark 2:14 and Luke 5:27 with Matt. 9:9) Show what an unlikely prospect for kingdom service this man seemed to be. How was he later used by God for great things? The call is a simple command. What do you suppose made this man follow the man of Nazareth so unhesitatingly, even to the point of leaving behind his means of livelihood? What was the work of a publican? Why were the publicans despised by the Jews?

4. **The development of opposition** (vs. 15-17)
Men do not by nature want God's Year of Jubilee. Although they feel their miseries which spring from sin against God, men prefer to be left alone to go their own way. The gospel of grace is hard to take, since it upsets and revolutionizes our whole pattern of thinking and acting. Hence when Christ brings this gospel, many react adversely. Often the greatest opposition comes from church leaders. Note how the opposition is first manifest in **their hearts.** (vs. 6) Also this Jesus sees and knows. Hence he brings it out in the open. Then it is silenced for a while. But if such people do not repent, they will plot and plan against the gospel and look for an opportunity to oppose it openly. In this opposition "pious" arguments will be used. This is ever the devil's method of attacking Christ who comes to establish God's kingdom of jubilee in the hearts and lives of men.
This open opposition is soon active. Likely the banquet takes place in the house of Levi who wants to express his joy in having been found and called by Christ. Notice how this man isn't at all ashamed of telling his old friends of the change which Christ wrought in his life. Who were these "sinners?" Why did the scribes come with their arguments to the disciples? What was their purpose with this? Did these scribes have a good argument? Isn't a man known by the friends which he keeps? Explain in detail Jesus' reply. (vs. 17) Does this text mean to say that men are "sick" because of sin and not really "dead in sins?" Explain and prove your point.

5. **The essential quality of the new dispensation** (vs. 18-22)
Closely associated with the above is this new section. It deals with the propriety of "fasting." What is fasting? How was it required by God? How was it used by the Jews in Jesus' day? Of what was it a symbol? Here the opposition to Jesus and his gospel of grace becomes even more open. Now the scribes (perhaps also with some of John's disciples) approach Jesus personally with their question. They attack the manner of life which he and his disciples exhibit, also in connection with the great feast which Levi had spread for them.
Here Jesus explains that the real Year of Jubilee is already beginning. It is the marriage-time of Christ and his chosen people. Hence so long as the Bridegroom is among them, there is no occasion to fast. Yet this feast was only a small foretaste of the eternal banquet-feast which would one day come. The perfect Year of Jubilee is not yet come. Jesus must first suffer and die and be taken from his own. In those days fasting will be appropriate for his people.
In two figures of speech (vs. 21, 22) Jesus, however, again emphasizes that with his coming something radically new has appeared. It is the kingdom of heaven established in the hearts and lives of men. Hence all the old forms, for which these scribes argued in opposition to our Lord, are unfit for the new dispensation. They had served their purpose, are being fulfilled in Jesus' coming, and are now nigh unto vanishing away. Hence the keynote of the new dispensation is that of unbounded joy. Jesus as the guarantee of God's Year of Jubilee makes men free. To experience this is the gladness of heart which never passes away. Explain the two figures of speech. Show how this illustrates the relation between the Old and New Testament dispensations. Is there room for fasting in our lives today? In which sense should joy and fasting be the keynote of the Christian life? Why isn't our joy completely perfect as yet? When will this come to pass?

REPRINTS OF THE OUTLINES ON

The Coming of the Lord Jesus Christ in the History of the Old Testament

by Rev. F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, and Dr. P. G. Schrotenboer

NOW AVAILABLE

The coming of Christ is the dominating theme of all Old Testament stories. It is most rewarding to discover this theme while studying and discussing Old Testament history with the aid of these outlines.

16 Outlines — 52 Pages — Price per copy 75¢

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF OCTOBER PROBLEMS

No. 80

Author: Dr. E. Palkoska

Black: 5 pieces

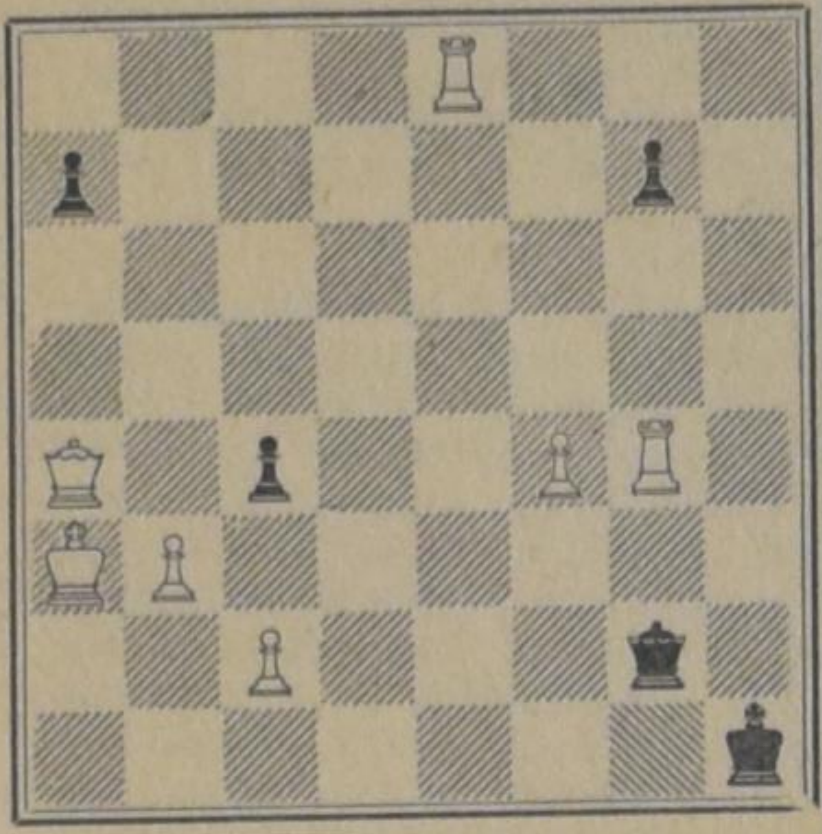

White: 7 pieces

White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 81

Author: W. G. Plaut

Black: 6 pieces

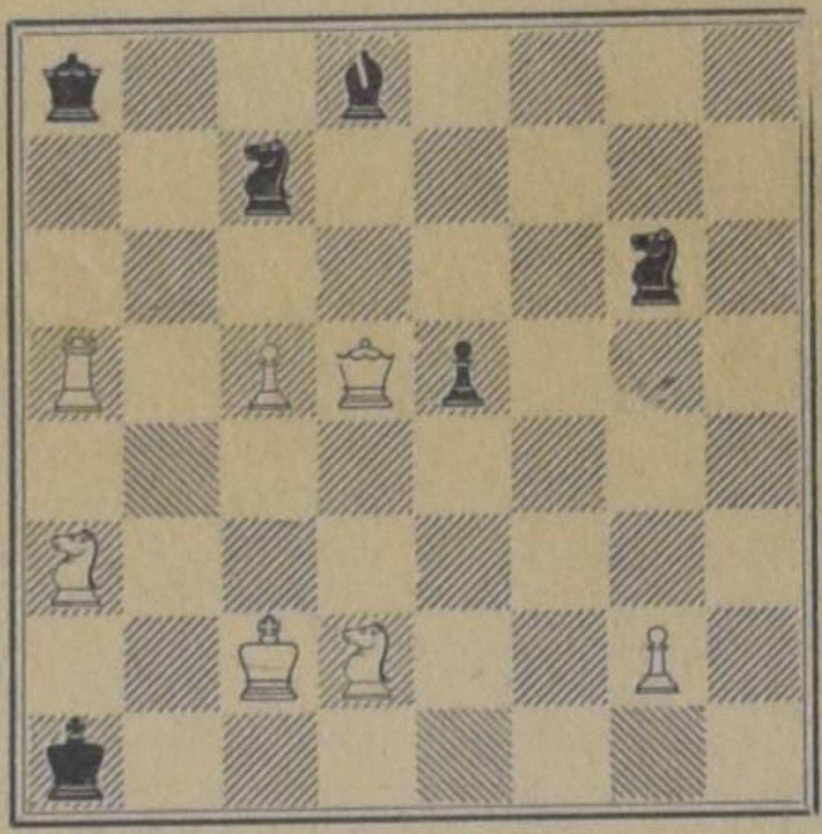

White: 7 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES:

1. Both problems are quite normal this time. There is not much difference in caliber. Both are rather tricky and will cost you time.
2. No. 80 asks for a complete solution: key-move, threat and all variations.
3. For the solution of No. 81 indication of the key-move is sufficient.
4. The deadline for all October problems (80—83) is the 20th of November for those who live in Ontario. For all others it is November 25.

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

Roots out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(8)

Disappointed at not getting more reaction, Willie shuffled his big eighteen-year-old boy around in front of Chris to get her attention.

"You, Willie!" Jansie's voice broke in on his maneuvres and her wizened face was sharp, "You get those chips off that floor! Don't you go messing things up, you!"

Muttering, Willie fumbled at the chips scattered about on the floor, then sitting down, he punched dreamily at the fire.

Chris moved away from him.

The door opened and Joe came in, reeking of skunk.

"Wheewwww!" Chris squealed delightedly, "You must've caught something, Joe! You stink awful!"

Joe's sullen freckled face grew a shade less somber in response to the brightness of her words, but he shrugged indifferently. "It ain't much good. Getting too late for good pelts."

"I'm gonna get my old shotgun and get me some rabbits," Willie shouted importantly, "Gonna get me a good old cottontail."

Jansie looked pleased, for Willie was a good shot. "You get us a cottontail, and I'll fry it," she promised.

Joe ran his hands through his tangled, sandy hair, and threw back his head in a nervous gesture. "I wish I could get enough money to get me a French harp," he muttered.

The curtain across the bedroom doorway lifted as Annie came in, rubbing her eyes and yawning widely. "My! Ain't I the lazy one?" she said happily. "I don't know when I've slept better!"

The four stared at her without speaking, but without ill humor. They just stared. R. P. came out behind his wife, also yawning.

Jansie slapped the last of the big soda biscuits into the bread pan. "Here, Chris, you get these into the stove," she told the little girl.

Chris obediently lifted the pan and thumped it into the low oven. "There," she whispered, "They'll cook there, won't they, Eva?"

Jansie, who was rolling little wads of dough from her hands into the mixing bowl, glanced over her shoulder. "What's that you said, Chris?" she asked sharply.

Chris drooped her green-flecked hazel eyes to the dancing flame-picture in the stove. "Nothing," she muttered.

Jansie frowned and walked over to peer down at the little girl. "Now, you listen to me, Chris," she said quietly, but her dark eyes were anxious, "You stop that talking to— to—" she hesitated for a word, "To yourself. It ain't healthy," she fiinshed lamely.

Chris kept her eyes on the fire. "I was just playing," she complained innocently. "I wasn't talking to myself at all."

Jansie stood for a troubled moment, uncertain as to the reason for her own anxiety, then turned away, defeated.

Blandly unconscious of any troubled mood, Annie waddled over to Chris and stood patting the soft dark curls. "She's Annie's sweetie pie," she murmured lovingly. "Annie loves little Chrissie."

She settled into her rocking chair.

R. P. looked pleased, but did not smile. The family waited in silence for the biscuits to cook. Willie hummed under his breath with a vacant happiness, while Joe scowled and scraped the dirt from his fingernails with his pocketknife.

Annie rocked.

Presently, Jansie opened the oven door and pulled out the pan of biscuits. They were done, so, using the edge of her skirt for protection to her hand against the hot pan, she carried it to the table. There she set it down on the bare wood.

"Breakfast's ready," she stated briefly. "Pull up and eat."

Chris took a stool to the table and watched as Jansie poured coffee and hot water into one of the thick, white cups and sweetened it, then broke two biscuits into the liquid. "There." She set the soft mess in front of the little girl. "There, now, Chrissie, there's your breakfast."

Chris smiled, and still watching the food, folded her small hands and waited.

Jansie looked slowly about the table, and there was a long pause. Annie spoke. "Come on now, boys," she said in a placating tone, "you bow your head."

Willie obediently lowered his head, still chewing, but R. P. looked irritated, and Joe's light eyes grew sullen. "We've always eat all right," R. P. stated for the thousandth time. "I ain't holding with prayer ever' time we set down."

It had been this way ever since that day three years ago, when Jansie had come home from the brush arbor.

"We'd ought to do something to — sort of show —" she had suggested gropingly to the somewhat puzzled Annie, "We'd ought to be different, somehow —"

But though puzzled, Annie had been agreeable. "I reckon we could say thanks at the table," she had suggested vaguely. "I've seen folks do that."

But she hadn't remembered any words, so it had been up to Jansie to grope her way to her own interpretation of grace for meat.

"It's fitting," Annie said now and her tone was conciliatory. "So you boys just bow your heads. Go ahead, Jansie."

And even R. P. reluctantly lowered his shaggy thatch.

Jansie closed her eyes and raised her face. "Thank you, God," she remarked conversationally, "for something to eat. God bless us. Amen."

Benignly, Annie patted Chris' head. "There now, that's the way to raise up a little girl!"

Chris reached for a slice of salt pork and sat nibbling at it while she waited for the coffee to soak into the bread in her cup. She pressed her firm little teeth into the crunchy lean of the meat and avoided the underdone fat. Across the table from her, R. P. hunched over his food, shovelling it in with a speed that seemed to be in effort to make up for the time used in the saying of grace. Chris turned her eyes away. Somehow, it made her not want to eat herself when she watched Paw eat. Looking away, she swung her bare legs and curled her feet around the rung of the stool. She reached for a spoon from the cluster in the glass in the middle of the table, and began eating the soaked bread with dainty, nibbling bites.

When R. P. had finished his eating, he stood up and stretched luxuriously. "I got to shoe a horse for Mister Bolger today," he announced proudly. Then turning to Joe, he added, "You get done eating and come right on out and help me, Joe. You hear?"

Joe went on chewing in sullen indifference, and R. P. glared at him, then turned away.

"I'll help you, Paw," Chris offered, leaning across the table to smile at the old man. "I'll come out and help you."

R. P. looked at the clear hazel-green eyes and the soft dark curls, and his mustache twitched gently. "That's right, you come along and help Paw! You can blow them bellows for me!" And pleased with his own teasing, he shambled out to the smithy.

The day was broad awake when Chris came down into the smithy. She stood breathing in the familiar incense of a blacksmith shop, which is a mingled smell of burnt leather, sizzling hot iron and scorching hooves. R. P. and a neighbor were arguing politics in desultory shouts above the din of R. P.'s hammer. Chris listened to the uninteresting conversation for a moment, then, careful to keep her lips hidden, she whispered, "Come on, let's go!" and reaching a hand to the invisible Eva, she slipped through the wide doors of the smithy into the glitter of the spring morning.

The east threw long streamers of light through the scrub oaks across the road, and into the unfenced yard of the smithy. Chris winced as the gravel of the pathway bit into her still winter-tender feet. In a few days, her feet would be toughened again and she could walk on gravel without noticing it, but now it hurt.

She strolled aimlessly past the piled junk, the worn-out wagon tires, the broken wheels and bits of scrap iron in the yard, and on out to where Annie's scrawny chickens exulted in the newly turned soil of the garden patch. Chris sniffed the exciting smell of newly turned earth, "Don't it smell nice?" she whispered to Eva.

She paused to watch Daisy, R. P.'s nondescript horse, fascinated by the deep crunching of the big yellow teeth and the loud snuffing breaths of the grazing animal.

(To be continued.)

BOEKBESPREKING:

Moderne Algemeenheid

door Dr. Ir. H. v. Riessen en Drs. J. Firet. Uitgegeven onder auspiciën van de Nederlandse Gereformeerde Jeugdraad. Uitgave: J. H. Kok, Kampen. 170 bladzijden.

Een van de problemen waarmee christenen over de gehele wereld vandaag geconfronteerd worden is de taak van de christen in de moderne samenleving. Dit blijkt wel uit de vele publicaties over dit onderwerp van verschillende theologen zoals Barth, Kraemer en Bonhoeffer. Begrijpelijkerwijs komen in een discussie over dit onderwerp ook de christelijke organisaties ter sprake. Vooral in Nederland is dit zo het geval. Daarom zult U in **Moderne Algemeenheid** veel vinden dat geschreven is met het oog op nederlandse toestanden. Er wordt gesproken over het "Herderlijk Schrijven" van de hervormde kerk; over verzuiling van de christelijke partijen; het jeugd- en clubhuiswerk komen terloops ter sprake. Toch is dit boekje ook voor ons hoogst actueel. Het bespreekt een onderwerp dat zo duidelijk de geest van onze tijd weergeeft. De geest van de algemeenheid. Iedereen is de wereld, christen of humanist, beseft dat de mens in het slop geraakt is. We hebben elkaar daarom bitter nodig. We moeten samenwerken om de verkeerde invloeden — ook de niet-christenen spreken over het demonische — het hoofd te bieden.

De vraag is echter: tot hoever kunnen we gaan in deze samenwerking? Wat moet de basis zijn? Met deze vragen houden de schrijvers zich bezig.

Er hoewel ze voor de jeugd schrijven, weerhoudt dit feit de schrijvers toch niet — en terecht — om vooral op de achtergronden van deze moderne algemeenheid te wijzen, om vanuit deze achtergronden lijnen te trekken naar de praktijk.

Het boek is in drie delen verdeeld. Dr. v. Riessen, geen onbekende onder ons, schrijft over "Een cultuur-filosofische beschouwing over de moderne algemeenheid". Het eerste hoofdstuk is een "orientatie" waar de koe meteen bij de horens wordt gepakt met het onderwerp "Algemeenheid en Antithese.

> "Wie ergens in de samenleving mee wil doen komt meestal dadelijk voor een tweesprong te staan. Hij moet kiezen: algemeenheid of antithese. Bij het bekijken van de wegwijzers zal hij geneigd zijn de eerst genoemde richting in te gaan, want de keuze van de antithetische weg ziet er nogal onplezierig uit; geen mens wil graag antithetisch, dat is vooral negatief zijn. Hoe aantrekkeljk is daartegenover de algemeenheid, vooral in deze tijd met zijn streven naar gemeenschap.
>
> Het is echter de vraag, of de ene richting wel zo negatief en de andere wel zo algemeen is, als men ons wil doen geloven. Het is nodig dit alternatief eens nauwkeurig te bekijken. Want als de mensen daarin voor een eerste en zeer beslissende keuze gesteld worden moet men haar tenminste zo precies mogelijk stellen."

Daarna worden er enkele "motieven" genoemd voor de moderne algemeenheid. Verder wordt in het eerste hoofdstuk gesproken over "neutraliteit en algemeenheid" dat met enkele voorbeelden wordt verduidelijkt. Men graaft echter nog wat dieper. Boven het tweede hoofdstuk staat dan ook "Tot op de bodem". Daar wordt achtereenvolgens gesproken over: Algemeenheid en medemenselijkheid; de wijsbegeerte van de ontmoeting (Kwant); over Kraemer's boek "Communicatie"; over Jasper's idee betreffende communicatie. Het derde hoofdstuk is getiteld "Confrontatie" waaronder genoemd worden — ik noem er maar enkele — De algemeenheid in de praktijk: Geloof en zakelijkheid; Tolerantie en Solidariteit. Dr. van Riessen's laatste hoofdstuk gaat over "Christelijke Organisatie", waaronder de volgende punten genoemd worden: mensenwerk; waarom geboden; wanneer geboden.

Het tweede en derde deel is verzorgd door drs. J. Firet. Het tweede deel handelt over: "Theologische achtergronden van het streven naar algemeenheid". Het eerste hoofdstuk begint met een "Verkenning", waarin zeer actuele onderwerpen aangestipt worden, o.a. Het solidariteitsmotief; het mondigheidsmotief; het existentiemotief. In zijn tweede hoofdstuk worden deze motieven nog eens rustig bekeken en gewogen. Het laatste hoofdstuk is getiteld: Antithese en Dienst.

In het derde deel worden enkele opmerkingen gemaakt over samenwerking op het gebied van sociaal-pedagogisch en sociaal-cultureel werk. Daarin wordt nog gesproken over "Samen-leven en samen-werken" en "Grenzen".

Met opzet ben ik nogal wat uitvoerig geweest over het 'geraamte' van het boek, want de term "moderne algemeenheid" is voor velen waarschijnlijk niet te doorzichtig.

Over het boek als zodanig zou ik het volgende willen opmerken.

1. Het is een **goed** boek.
   Het is in duidelijke taal geschreven met veel voorbeelden verduidelijkt. Het geeft in het kort de achtergronden aan en er worden bepaalde begrippen besproken die men nogal vaak in allerlei bladen tegenkomt.
2. Het is een **eerlijk** boek.
   Het laat de tegenstander eerst aan het woord. Het begint altijd met een orientatie. Ook gaat men voor de moeilijkheden niet uit de weg. De schrijvers beseffen heel goed dat we in een kritieke tijd leven en dat we elkaar nodig hebben. Bovendien erkennen de schrijvers ridderlijk de fouten die de mensen van de christelijke organisaties gemaakt hebben.
3. Het is een **ernstig** boek.
   De schrijvers worstelen met de vragen van onze tijd en met de houding die de christen moet aannemen. Er worden geen goedkope "statements" gemaakt. Neen, het is een ernstige poging om de vraag te beantwoorden van onze taak in de moderne wereld.

Voor hen die voorstander zijn van christelijke organisatie valt in dit boek nog wel wat te leren. Bijvoorbeeld: de aanpak, de rustige en bezonnen manier waarop hier geschreven wordt. Maar laten ook hen die kritisch staan tegenover elke vorm van christelijke organisatie dit boek eens gaan lezen.

Paul Tameling.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Bowmanville (2e pred. plaats), Louis M. Tamminga te Edmonton (Maranatha), Alta.

★

ORDINATION
REV. E. GRITTER

The First Christian Reformed Church of Orillia witnessed a happy event on September 24th.

It was the evening of Ordination and Installation of our new minister, to that date Candidate E. Gritter.

Our counsellor Rev. J. Geuzebroek of Barrie read the Installation form. Participating in the laying on of hands were: Rev. John Gritter, related to the candidate, Rev. Stamford, Rev. Hanenburg, as representative of Classis Toronto, Rev. Geuzebroek and Rev. J. Kuntz.

The occasion was a very solemn one. Rev. John Gritter charged the minister and expressed the importance of sound preaching. He derived his theme: "The Master Preacher at work", from Luke 24 verse 27, where Jesus expounded to Cleopas and companion all the things concerning Himself. He also expressed the wish that "the hearts of the members of Congregation may be burning within them while the Scriptures are opened to them.

Rev. Kuntz, our former minister, charged the congregation.

Words of welcome to the community were extended by the Rev. Dr. MacInnes, representing the Ministerial Association, Dr. Rynard, M.P. and Mayor I. Post.

During the social afterwards Rev. E. Gritter was presented with a Bible from relatives and a desk from the congregation.

Consistory

LETTER TO THE EDITOR:

Dear Sir:

Several weeks ago my family and I visited Rev. and Mrs. Garret Andre in Grand Rapids, Michigan.

Rev. Andre was very well known a number of years ago in several places in Ontario, such as Brampton, Dixie, Picton, Trenton, Orangeville, Barrie and Collingwood, and also in Halifax, Nova Scotia, his last congregation before retiring.

While visiting them they asked us to give their regards to several people here in Canada. I suggested jokingly "Why not put it in the paper?" and then more seriously "Why not!" They both thought this a fine idea and I am therefore enclosing herewith a picture taken in front of their new bungalow in Grand Rapids, and would ask if you could put this in the paper, together with a greeting to their many friends.

Rev. and Mrs. Andre were known for their kindness and understanding of the immigrants and their problems. They are both enjoying good health and are now living at 2141 Griggs St., S.E., Grand Rapids 6, Michigan. Rev. Andre is still very active as he has been appointed Secretary of the American Bible Society, 450 Park Avenue, New York 22, New York.

Openlijke godslastering

EEN VRIJZINNIGE STEM

In het nummer van 20 september van *Zwingli* komt een artikel voor dat getiteld is "Jezus als hervormer en martelaar". Wij laten hier en stukje uit volgen:

"*Nabeschouwing*

De vermetelheid waarmee Jezus de zuivering van de Tempel ondernam, hangt samen met zijn zelfbeoordeling. Hij beschouwde zichzelf als een gevolmachtigde van God, om grote dingen in zijn volk tot stand te brengen. Terwijl hij in Johannes de Doper de teruggekeerde Elia zag, beschouwde hij zichzelf als de Messias, die op Johannes de Doper zou volgen. Dit Messiaanse besef heeft Jezus overmoedig gemaakt, toen hij tot de zuivering van de Tempel overging.

Hij meende, dat God hem hierin steunde — niet alleen moreel, maar ook feitelijk. Doch toen hij tengevolge van zijn vermetele daad aan het kruis kwam te hangen, bleek van deze feitelijke steun niets. Vandaar de bittere klacht — tevens zijn laatste woorden: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Jezus had zich misrekend. Deze misrekening was een gevolg van zijn Messiaanse waan.

Deze Messiaanse waan, die Jezus met zijn volgelingen deelde, heeft het Christendom in het leven geroepen, niet — zoals wij dat zo graag hadden willen zien — als een groep, die het hervormingswerk van Jezus wilde voortzetten, maar als een groep, die ondanks de kruisdood van Jezus vasthield aan de waan, dat Jezus zich in de toekomst als Messias zou openbaren. Op deze Messiaanse verwachting is het Orthodoxe Christendom gebaseerd. Juist datgene, waarin Jezus zich vergist heeft, en wat de oorzaak is geworden van zijn te vroege dood, is de grondslag van het latere Christendom geworden. Alle dingen, waarom wij als vrijzinnigen Jezus hoogachten en liefhebben: zijn streven naar godsdienstig-zedelijke eenvoud en zuiverheid, Zijn warme naastenliefde, Zijn moedige bestrijding van al wat verkeerd was in Zijn volk, Zijn prachtige toespraken en onvergetelijke gelijkenissen — al deze dingen zijn door het Christendom opzij geschoven terwille van het ongerijmde geloof, dat Jezus uit de Hemel zou terugkeren, om Zijn Koninkrijk te vestigen."

(ICN)

ONTARIO

Herinnert U zich nog . . .

WELKE STAPPEN U DIENT TE NEMEN OM VERZEKERD TE BLIJVEN?

ONTARIO HOSPITAL INSURANCE

- Indien U **van betrekking verandert** volg dan nauwkeurig de aanwijzingen op de achterzijde van Uw Betalingsbewijs, Formulier 104, die Uw groep U dient te overhandigen.
- Wanneer U **Uw 19e verjaardag** hebt bereikt bent U niet langer gedekt door de polis van Uw ouders. Laat Uzelf binnen dertig dagen afzonderlijk inschrijven om verzekerd te blijven. Formulieren zijn verkrijgbaar bij ziekenhuizen, banken en commissiekantoren.
- Wanneer U **gaat trouwen** dient de gezinspremie te worden betaald om echtgenoot, vrouw en gerechtigde afhankelijken te omvatten. Geeft daarvan kennis aan Uw groep OF, indien U rechtstreeks betaalt, aan de Commissie.

Ontario Hospital Services Commission

2195 Yonge Street, Toronto 7, Ontario

ZORG ERVOOR DAT U UW ZIEKENHUISVERZEKERINGS-POLIS ALTIJD BIJ DE HAND HEBT

Study Materials for Societies and Clubs as well as for private use

The Coming of the Lord Jesus Christ in the History of the Old Testament

by Rev. F. Guilaume, Dr. R. Kooistra, and Dr. P. G. Schrotenboer. The coming of Christ is the dominating theme of all Old Testament stories. It is most rewarding to discover this theme while studying and discussing Old Testament history with the aid of these outlines.

16 Outlines — 52 Pages
Price per copy 75¢

Guidebook No. 4 for Ladies' Societies

by the Revs. L. Doezema, John C. Verbrugge, and A. Persenaire. Three outlines of Genesis 1 and 2, four outlines on "The Holy Spirit and Missions", and two outlines of the Epistle of James. Although these outlines have been written for Ladies' Societies, they are suitable for other societies or for personal use as well.

44 Pages — Price per copy 60¢

The Bible and the Life of the Christian

Edited by Prof. Dr. H. Evan Runner.

If the directions as described in the prefatory note are followed, this book will provide a most rewarding study.

Contents: HOLY SCRIPTURE, A LAMP UNTO OUR FEET — THE INSTITUTION OF THE OFFICE OF GOVERNMENT — THE NATIONAL STATE — THE KINGDOM OF GOD — THE CHURCH AND THE KINGDOM OF GOD — THE CONFESSING CHURCH — THE THEOCRACY IN ISRAEL — GOVERNMENT AND CHURCH — FREEDOM OF CONSCIENCE — THE GOVERNMENT AND THE LAW OF GOD — CULTURE — THE CHRISTIAN STATE — MARRIAGE — THE FAMILY — THE SCHOOL — HUMAN SOCIETY AND THE GOSPEL — ECONOMIC LIFE —INDUSTRIAL ORGANIZATION — CHRISTIAN ORGANIZATION.

147 Pages — Prive $1.75 per copy

ALL THESE THREE ENTIRELY IN THE ENGLISH LANGUAGE

• • • • • • • • •

In het NEDERLANDS zijn de volgende leidraden verkrijgbaar:

SCHETSENBUNDEL No. 1:

Acht schetsen over de zendbrief van Petrus — Vijf schetsen over de zendbrief van Johannes — Een Kerstschets — Een Paasschets — Vijf schetsen over "The Teenager" (in het Engels) — Een schets over Levensontplooiing en zelfbeheersing — Een schets over christelijke etiquette — Een (Engelse) schets over de geschiedenis van de Christian Reformed Church.

70 Pagina's — Prijs 75¢ per exemplaar

SCHETSENBUNDEL No. 2:

Zeven schetsen over het Evangelie van Johannes — Drie schetsen over de tweede zendbrief van Petrus — Een Kerstschets — Een Paasschets — Een schets over "Het Kleine Kind bij Moeder Thuis" — Een Engelse schets over "The Training of the Grade School Child" — Een schets over "Vader en Moeder en hun huwbare kinderen" — Een Engelse schets over "The Commonwealth" — Een Engelse schets over "Understanding our Government" — Een schets over "Onze talenten in dienst van de Here" — Een schets over "De Glorie Gods".

68 Pagina's — Prijs 75¢ per exemplaar

SCHETSENBUNDEL No. 3:

Vier schetsen over de Dordtse Leerregels — Drie schetsen over de Priesterlijke taak van de Kerk — Vijf schetsen over de zending — Vijf Engelse schetsen over Missions — Zeven Engelse schetsen over de Brieven aan de zeven gemeenten in Klein Azië.

92 Pagina's — Prijs $1.00 per exemplaar

• • • • • • • • •

ORDER FROM

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.

Box 312 Station B Hamilton, Ont.

SCHOOLNIEUWS

ONTARIO ALLIANCE OF CHRISTIAN SCHOOLS

The fall meeting of the Ontario Alliance of Christian Schools will be held on Saturday, November 16 at 10 a.m. in the Second Chr. Ref. Church of Toronto, Albion Rd., Weston, Ont.

OUR NEW 1963/64 CATALOGUE
FREE OF CHARGE.
Send for a copy now.
Large variety Church and Sundayschool supplies, Studybooks for Societies, interesting books for Children and Adults. Records (Zojuist ook uit Nederland ontvangen pracht sortering Philips grammofoonplaten.)
CHRISTIAN BOOK CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario

Voor
St. Nicolaas en Kerstmis
per boot of vliegtuig naar Holland.
Boek nu en profiteer van onze speciale excursion fares.
KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.
543 Brant St., Burlington, Ont.
Open donderdags en vrijdags tot 9 u., zaterdags tot 6 u.
Tel. Burlington: NE 4-1813 (24 uur)
Oshawa: RA 8-0281

1964 Refills
Seven Star Diaries
are available again at
KUNTZ & VANDERIET LTD.
33A HAAS RD., REXDALE. ONT.

Prices:

Refills	$ 2.69
Plastic Wallets	3.00
Leather Wallets	7.00

BEZOEKT DE

Nederlandse Bazaar

Zaterdag 26 oktober 1963
van 1 p.m.—10 p.m.

NORTH TORONTO MEMORIAL GARDENS
180 Eglinton Ave. West, Toronto

1— 5 uur THEESALON
5— 7 uur ERWTENSOEP — HARING — BELEGDE BROODJES
7—10 uur KOFFIE MET GEBAK — CROQUETTEN

BAKESALE — TEXTIEL — LEVENSMIDDELEN
BOEKEN — BLOEMEN — KINDERSPELEN

Ruime parkeergelegenheid aanwezig.

Hi Neighbours!

At the time of writing it is close to Thanksgiving Day and we are reminded in many ways that we have much to be grateful for. We are shown pictures of a horn of plenty, pouring out the symbols of abundance which we all enjoy. We hear and see families by radio and T.V. saying a prayer of Thanksgiving for the table filled with food. For many people the day is long remembered because they have stuffed themselves so full that for a few days they have no real appetite. Or the memory of the day will live forever as it has left a very empty place. The number of deaths due to accidents on our highways is frightening. We often were told the story of the first Thanksgiving in school. But if we believe the Pilgrims of 1621 who celebrated this feast at Plymouth Rock, were the first, we have been misled. According to a magazine "Today's living", Thanksgiving feasts were held in America before any white man, Dutch or otherwise set foot on this continent. The Iroquois Indians held five or six ceremonial feasts and Thanksgivings at several times during the year. A maple festival, planting ceremonies, a strawberry thanksgiving, a green corn dance and a harvest festival.

The Pilgrims have received credit for several things that should have been placed elsewhere. The Pilgrims were by no means the first to set foot on American soil. Neither were they the first to build log-cabins.

Over 1,000 people stepped on our soil before the Pilgrims. The English in Virginia held at least two Thanksgivings 10 years before the "Mayflower" arrived. The Swedes built the first log cabins here.

Modern science reveals that the early Dutch settlers of New York deserve more credit for shaping the outgoing, social personality of the America we know today than their more sobersided New England neighbours.

The Dutch traded with the Indians, farmed and relaxed with good food, drink and company at the end of a hard day's work. They loved games, sports and parties.

From October to January the early Dutch in New Amsterdam and the Hudson Valley had numerous holidays and festivities one after another. They held a harvest festival and observed days of Thanksgiving in the autumn or any other time of the year.

The famed director-general of the province, Peter Stuyvesant liked to order official days of prayer and Thanksgiving whenever his 1,000 or so citizens in New Amsterdam miraculously escaped fires, floods, hot fevers, or reached an uneasy peace with the Redskins.

For example, on April 16, 1648 Stuyvesant and his council proclaimed a day of fasting and prayer because of recent floods and shipwrecks and also because of a recent outbreak of illness much like our flue epidemic. On Aug. 12, 1654 a day of Thanksgiving was ordered because peace had been reached between England and Holland and free beer was offered to all men and women.

In 1656 the uneasy director-general again proposed a day of Thanksgiving on March 1, because peace had again been signed with the English; and the redskins who had murdered numerous settlers before, seemed to be behaving themselves.

In 1660, approximately three centuries ago, Stuyvesant ordered a day of fasting and prayer on March 24 for much the same reasons.

But, sad to say, his hopes were shortlived — in 1664 the English captured him and New Amsterdam.

However, the practice of setting aside a day of prayer to mark the release from dangers of war, famine or disease was now established.

The practice was continued in the 18th century by Governor John Jay of New York State, who declared a day of Thanksgiving in 1795 when a terrible siege of yellow fever had subsided.

Six years before that George Washington had issues the first thanksgiving proclamation. In the early 19th century more states began celebrating a regular Thanksgiving day in autumn and Abraham Lincoln made it an official national holiday.

In Canada, Thanksgiving Day is an annual holiday celebrated on a Monday in October.

It seems then quite obvious that in former years people were more dependent on their Heavenly Father and could thank Him more often for special mercies than is the case today. The day is proclaimed by Parliament as a national holiday on a Monday in October. Then would it be unreasonable to expect the citizen to have that special Thanksgiving service on that day? How many would come to church to truly show their gratitude? It is a well established custom to have this service on the Sunday before but what is the reason? Could it be that the day is so full of selfish activities there is no time left for Him, the giver of all the abundance we are supposed to be so grateful for.

There is another danger that we keep this one special day for giving thanks and that all our other blessings are so taken for granted that we might become quite rebellious if we should have to do without them.

It is obvious to us that we have many conveniences given to us in an age when intellect and ingenuity of men seems at its peak. We can be quite grateful for them, although we are still so busy and overworked that we often need a few days "away from it all".

The things we should remember to be grateful for especially are those which we have received free, without effort or cost on our part: our eyes with which to see, our ears with which to hear, our sense of smell and touch. If we were deprived of anyone then we would realize how important these blessings are.

Yet with eyes some people never see the beauty of autumn, nor take time to marvel at a flock of geese slowly flying in V formation to their southern home.

Yet with ears, some people never hear the pride of a robin's songs when he tells the world in spring that he has a mate and is completely happy, nor in winter's snow are amazed at a cardinal's song, or a kitten's purr or a baby's happy gurgle.

Our sense of smell, especially at this time of the year is rewarded with autumn's touch: the perfume of a bushel of apples, the smell of burning leaves, of coming home to the fragrance of home-made bread or the fresh-air smell of a laundry brought in off the line.

And our touch, is there anything softer than a baby's curly head? When you are young is anything sweeter than being tucked in by mother's touch, or when a bit older, holding the hand of a very special person, the feel of a velvet dress and so many more.

Who can give up these things without feeling a deep loss? And do we realize that God gave us all these and many more?

Perhaps these are considered sentimental thoughts of a female. Maybe so, but the world is so hard and matter of fact, we overlook the soft and tender things in life so easily. Who is not moved by a child's smile, a little arm around one's neck, the understanding of a real friend, tears of sympathy or a gentle pressure of a hand.

Let us be grateful for the beauty of coloured leaves, the song of a bird, the smile of gratitude of an elderly face, the smell of pine trees, the breeze of a sunny October day and let us tell God so. These little sentimental things enrich our lives.

Hope you all have a beautiful October and happy Thanksgiving.

Your Neighbour.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

DAN DEWAAL'S JEWELLERS - IMPORTS - GIFTS - CO.
Expert Watchmaker
131 KING STREET LONDON, ONT. GE 8-9212
De zaak voor prima kwaliteit en goede service!

Groceries ☆ Sigaren ☆ Horloges
Koekjes ☆ Tabak ☆ Diamanten
Gebak ☆ Textiel ☆ Geschenken, etc.

Ook voor het FIJNSTE in
Kaas en al Uw Boterhambelegging!

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Organized in 1950.

Insures all persons of Dutch extraction and of Protestant persuasion in the Province of Ontario.

PLAN A: Surgical Costs
Family premium, all children under 18 included $34.00 per year.
Single premium $14.00 per year.

PLAN B: Hospital Visits and Diagnostic X-Rays
Family premium, all children under 18 included $12.00 per year.
Single premium $6.00 per year.

All benefits are according to the fees listed in the "Schedule of Fees 1962" as approved by the Ontario Medical Association, with a maximum of $500.00 per case per year.

Ask for complete information.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

Name: ....

Address: ....

BUY CSB 63

GEMAKKELIJK TE KOPEN

U kunt Canada Savings Bonds contant of op termijnen kopen. Koopt ze via het Payroll Savings Plan op Uw werk — of bij de banken, erkende beleggingskantoren, effectenmakelaars, beheer- of leningmaatschappijen. Zij zijn verkrijgbaar in coupures van $50, $100, $500, $1.000 en $5.000 tot een limiet van $10.000 per persoon. Zij zijn geschikt voor elke beurs!

EENVOUDIG TE VERZILVEREN

U kunt Canada Savings Bonds ten allen tijde tegen de volle nominale waarde plus opgebrachte rente verzilveren. Indien contant geld nodig is dan behoeft U slechts de aflossingscoupon van de obligatie in te vullen en aan Uw bank te overhandigen. U zult dan onmiddellijk Uw geld ontvangen. Canada Savings Bonds zijn beter dan contanten!

UITSTEKEND OM TE BEWAREN

U krijgt rente op Canada Savings Bonds op de 1ste november van elk jaar — 4½% voor elk van de eerste twee jaar; 5% voor elk van de daarop volgende 6 jaar en 5½% voor elk van de resterende 4 jaar — daarbij een gemiddelde renteopbrengst gevende van 5,03% per jaar indien bewaard tot aan de vervaldatum. Over 12 jaar zal elke obligatie van $100 met opgebrachte rente $161,00 waard zijn.

CANADA SAVINGS BONDS/63